

ANUL VII.—No. 2

FEBRUARIE 1926.

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
RECUNOSCUTA PERSOANA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SEDIUL „UNIUNEI”: PIATA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

SUB ÎNALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — București

■ ■ ■

CONSILUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU, și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

Dr. I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂȚIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, Dr. I. E. COSTINESCU, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. Dr. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SKUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU,
A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300.— în care este cuprins și abonamentul obligator la „Revista Vânătorilor“.

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii“

■ ■ ■

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

■ ■ ■

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

■ ■ ■

Orele de birou la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7.

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI.

ARME DE VÂNĂTOARE

PENTRU

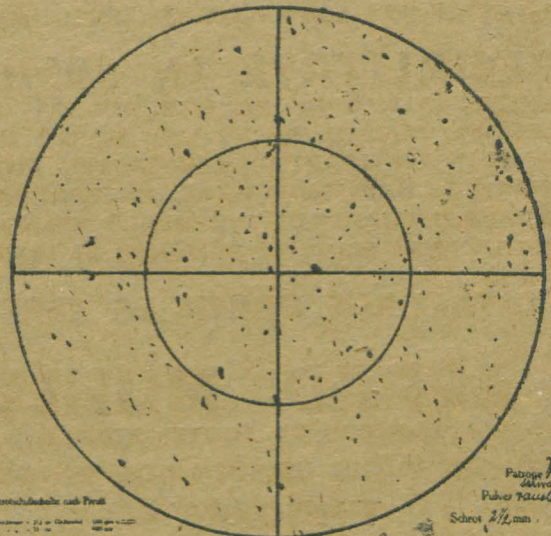
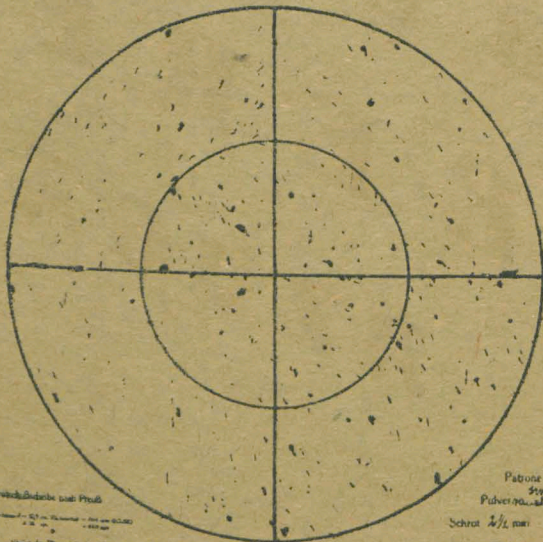
MEMBRII „UNIUNEI“

CUM TRAG ARMELE FABRICATE PENTRU U. G. V. R.
DE FIRMA F. JAEGER & Co. SUHL

Reproducerea fotografică a câtor-va cible originale obținute la standul oficial de încercare din Neumanns walde

Waffentechnische Versuchstation Neumannswalde-Neudamm

Waffentechnische Versuchstation Neumannswalde-Neudamm

Schrotkörnerzahl nach Pruf
Patrone Pat. in Kaliber 7,62 mm
Pulverpatrone
Schrot 2 1/2 mm
Deckung
11753
11753

Schrotkörnerzahl nach Pruf
Patrone Pat. in Kaliber 7,62 mm
Pulverpatrone
Schrot 2 1/2 mm
Deckung
11753
11753

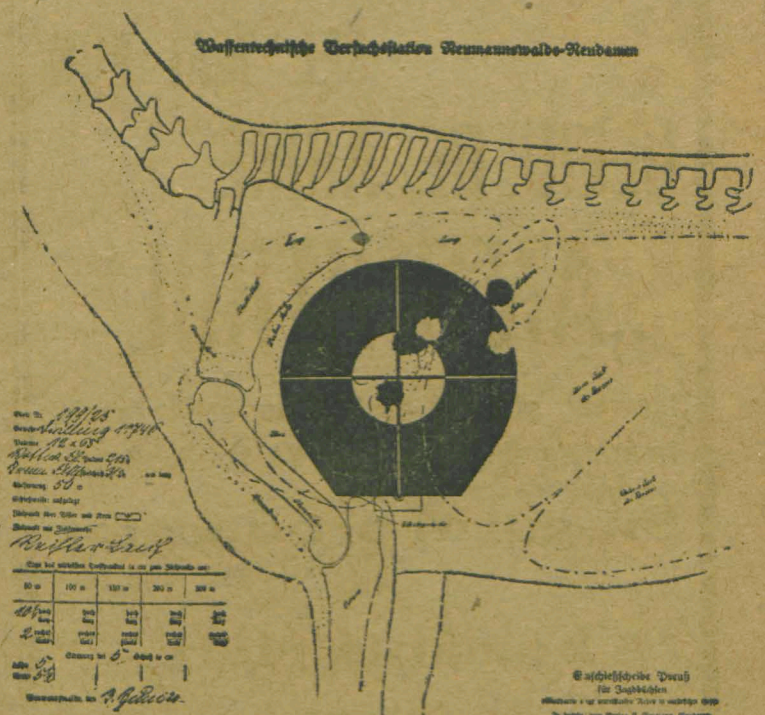
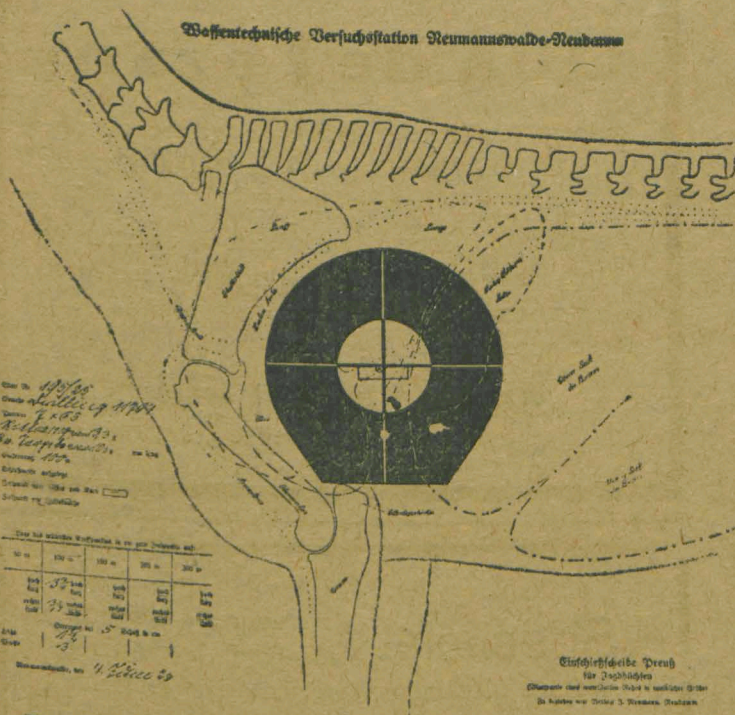
Teava stângă: 278 alice (2 1/2 mm.)

Teava dreaptă: 253 alice (2 1/2 mm.)

(Tir extraordinar obținut la 35 m. într'un cerc de 75 cm. diametru cu arma No. 11753 comandată prin „Uniune“
Ambele țevi au obținut predicatul: superior.)

Waffentechnische Versuchstation Neumannswalde-Neudamm

Waffentechnische Versuchstation Neumannswalde-Neudamm

Tir obținut la 100 m. cu drillingul cu cocoase No. 11764, comandat prin „Uniune“, Glonț de mare viteză, cal. 7 X 65 (Predicat bținut: „superior“)

Tir obținut la 50 m. cu țeava dreaptă a drillingului hammerless No. 11746, comandat prin „Uniune“, cu un glonț Brenneke cal. 12. (Predicatul obținut: „superior“)

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se trimete membrilor „Uniunei“ franco la cerere, adresată la sediul nostru.

Pentru orice comandă se va trimete „Uniunei“ un cek de Mărci aur, reprezentând 50% din valoarea comenzi.
Cu formalitățile de import și vămuire se însărcinează „Uniunea“.

**SEMINTE DE ZARZAVAT,
DE FLORI ȘI DE ARBORI, :: :: ::
:: :: :: DE PRIMA CALITATE**

CEPE DE CANNA, DE DAHLIE, DE GLADIOLE ȘI DE
BEGONIE, PLANTE DECORATIVE ȘI
DE INTERIOR, PLANTE DE GRĂDINĂ,
PERENALE, TRANDAFIRI INALȚI ȘI
PITICI, RĂSADURI DE CĂPȘUNI,
RĂDĂCINĂ DE SPARANGHEL, IN
CALITĂȚILE CELE MAI FRUMOASE ȘI CELE MAI BUNE

SPECIALITATE IN SEMINTE

PENTRU TERENURI ARABILE DIN PĂDURI ȘI
OGOARE PENTRU VÂNAT, CA, VARZĂ URIAȘĂ
DE NUTREȚ, SPARTIUM-SCOPARIUM, FLOAREA
SOARELUI, NAPI, MĂZĂRICHE, MUȘTAR, RAPIȚĂ,
CÂNEPĂ, HELIANTHUS TUBEROSUS, HELIANTHUS
SALSIFIS, AMESTECURI DE SĂMÂNȚĂ DE IARBĂ, ETC.

CATALOGAGE GRATIS LA CERERE

ARPAD MÜHLE

FURNIZOR AL CURȚEI REGALE

SĂMÂNȚĂRIE, GRĂDINĂRIE EN-GROS
TIMIȘOARA III

**B E T I
B E R E
A Z U G A**

CEL MAI BUN

ULEIU DE ARME

„ANTINITROL“

Încercat și găsit bun, pe domeniile regale,
În urma ordinului Oficiului Vânătorilor Regale

Singurul producător

în

România Mare:

Inginer

Albert Schaefer,

Sibiu

a se adresa la „Uniune“

Ouă de Fazani

gulerati (cu spatele verde), se găsesc de vân-
zare în luna Mai, la prețul de 21.000 Koroane
ungare bucată.

Odată cu comanda se va trimite și un acout de
50%, iar restul se achită la primirea comenzi.
Fecundația ouălor se garantează până la 90%,
A se adresa:

Országos Vizsla Club tenyésztelepe
Sárosd, Fehér megye (Ungaria).

Specialist în creșterea și ocrotirea
vânatului, în creșterea
și dresajul câinilor, precum și în creșterea
peștilor în lacuri artificiale, caută post la o
moșie mare.

Străin, dar vorbește românește și mai multe
limbi.

Ofertele sa vor adresa la „Uniune“ sub
„Specialist“

(După o pictură originală a d-lui N. Mantu)

Organizarea

Primum din partea unui colaborator român din străinătate, pe care nu-l putem numi, spre a nu-i fi dăunător, sugestiunile de mai jos, cari vor da poate de gândit vânătorilor noștri, pentru a provoca discuțiuni relative la perfecționarea legii noastre de vânătoare.

În țările de apus vânătoarea e considerată drept o economie națională. Vânatul e o avere comună, o avere națională, în interesul căreia se iau măsuri legale.

România, de când e România Mare a schimbat legea vânătoarei și în multe puncte, d. e. în cele ce privește inspectoratele de vânătoare, a anticipat chiar țările din apus. Legea însă a rămas numai un paragraf neplăcut, fără a fi putut transforma mentalitatea așa numiților „vânători“. Vânători, în sensul nobil al cuvântului se află destui dincolo și dincoace de Carpați, dar majoritatea celor cari exercită vânătoarea, e o breaslă conservativă, care încă nu e matură și nu e transformată de spiritul modern progresiv, care nu vrea „să-și bage gâtul la jug“, ci ar voi să exercite arta vânătoarei în felul cum o practicau strămoșii, pe când nu existau încă legi de vânătoare; aceștia consideră legea de vânătoare drept o privațiune a dreptului de cetățean.

Acești patrioți încăpățânați să fie forțați ca să-și schimbe mentalitatea lor conservativă, tocmai în interesul binelui comun, al binelui țării lor.

Despre țările apusene nu se poate zice, că acolo nu e respectat dreptul cetățenilor și totuși, acei vânători cari n'ar voi să respecte legea vânătoarei, sunt forțați cu sila ca să se ocupe de vânătoare ca de o economie națională.

A desvolta vânătoarea până la un grad dorit, a înmulți vânatul unei țări, costă parale multe. De unde să luăm bani?.. „Să ne dea statul!“ vor spune conservatorii. Statul însă nu dispune de o astfel de avere, ca să fie în stare să suporte el singur cheltuelile unei întreprinderi, care desigur că e foarte importantă, dar totuși nu e cea mai importantă.

Iată câteva idei, cum am putea dobândi sume mari, cu ajutorul cărora s'ar putea organiza această economie națională.

1. În România există o *Uniune Generală a Vânătorilor*. (În alte țări există mai multe; d. e. în Ungaria sunt trei Uniuni ale Vânătorilor). Dar oare fiecare vânător e membrul Uniunii? Nu! Cauza? Conservatismul, încăpățânarea. În zadar suntem convinși că vânătoare nu poate exista fără o Uniune a Vânătorilor care reprezintă și apără interesul vânătorilor. Când au nevoie de un sfat, sau de un alt ajutor, atunci fiecare „vânător“ bate la ușa Uniunii, dar altfel nu e dispus să sprijinească și el Uniunea, care lucrează și în interesul lui.

În Ungaria, pe viitor, nici un vânător nu va căpăta autorizația de a vâna, până nu dovedește cu chitanțe autentice, că e membrul vre-unei Uniuni a Vânătorilor. Uniunile însă nu pot dispune de cotizațiile membrilor în întregime; nu vor avea „avere“.

Inchipuiți-vă ce sumă enormă va câștiga vânătoarea, dacă fiecare vânător plătește o cotizație!

2. In Ceho-Slovacia arendașii terenurilor de vânătoare plătesc o mică contribuție pentru fiecare jugăr cadastral (anul viitor va fi așa și în Ungaria).

3. Arenda terenurilor de vânătoare, e un venit al oamenilor. Dar ce se întâmplă cu aceste arenze? In cele mai multe comune ele se împărțesc printre proprietarii pământului; adică, fiecare proprietar capătă câți-va lei (un litru de vin!). Dar adunate și date fiscului, vor fi o sumă enormă, din care se pot plăti inspectorii de vânătoare etc.

4. In România se află puțin vânat, tocmai din motivul că proprietarii moșiilor și arendașii terenurilor de vânătoare nu prădesc vânat și nu cumpără vânat viu. Pretextul: „N'avem de unde cumpăra! Din străinătate nu putem cumpăra din cauza diferenței valutare.“

Să facă statul, Uniunea, câteva „game-farmuri“, unde să se prădescă vânat și de unde să se poată obține vânat viu, pe prețuri convenabile.

5. A fi inspector de vânătoare e un oficiu frumos. Dar un „nobile officium“, adică un oficiu fără plată e fără de folos, fiindcă statul e silit să numească inspectori de vânătoare cari au avere, dar cari având și altă ocupație n'au timp ca să-și îndeplinească datoria lor de inspectori de vânătoare. Fiecare inspector trebuie să fie un specialist, care își pricepe meșteșugul și arta vânătoarei, precum și prăsierea și ocrotirea vânatului. Dar fiecare aspirant va fi nevoit să dovedească că într'adevăr se pricepe la meșteșugul său, dând un examen în fața unei comisii de specialiști:

6. Inspectorul e—ca să zicem așa—conducătorul unui atelier, în care muncesc mulți muncitori. E însă în zadar dacă numai conducătorul este priceput, iar muncitorii săi nu fac nici o treabă. Deaceea și fiecare vânător va trebui să dea un examen în fața unui comitet, arătând că pricepe vânătoarea; nu de a căuta și a împușca vânatul, însă de a ocroti și înmulți o avere națională. In Ceho-Slovacia acei vânători, cari înainte de statutul vânătoarei nu erau arendași de vânătoare, sunt împuși acum unui examen. In Germania și Ungaria pe viitor se va cere examenul.

7. Pe fiecare teren de vânătoare să fie un brigadier de vânătoare, care a frecventat școala de brigadieri, sau a dat un astfel de examen. Pe fiecare 2000 jug. cad. să fie un astfel de brigadier, care va primi jumătatea salariului său dela arendaș, iar cealaltă jumătate dela stat. (Vezi veniturile 1, 2, 3.)

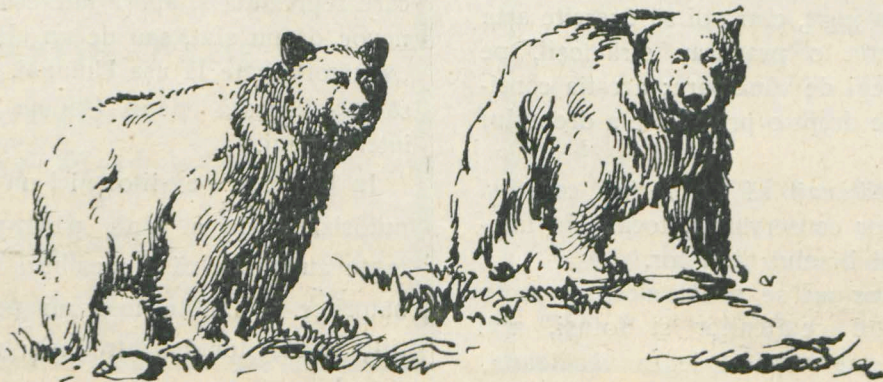
8. A împușca, a răni vânatul e lucru ușor. Dar mai greu e să-l împuști așa, ca să rămăe pe loc. Un mare procent de vânat dispăre rănit și se prăpădește fără de folos, dacă n'avem un câine bun, care să ni-l caute și să ni-l găsească. Deaceea este nevoie ca pe fiecare teren să se afle câte un câine bine dresat, care ne caută vânatul rănit (prepelicar, limier, baseto-copoi).

9. Puțini câini pur sânge se află în România, și mai puțini câini sunt bine dresați. Să fondeze statul (Uniunea) un șenil regnicolar, unde se prădesc sub conducerea unui specialist câini de vânătoare de pur sânge. Tot acolo să se fondeze o școală pentru dresajul câinilor de vânătoare; iar brigadierii de vânătoare ieșiți din școala de brigadieri, să frecventeze această școală cel puțin 6 luni.

10. Să nu se permită alți câini, decât câini de pur sânge și cu pedigree. Pentru acești câini să nu se plătească taxe; dar cine vrea să aibă un astfel de câine, trebuie să fie membrul Uniunii Prăsiților de Câini. Cotizația la această Uniune să fie cât mai mică, numai ca să se poată plăti funcționarii indispensabili: un secretar și un funcționar care ține registrul Cărții Mătricole. Ce rămăne de prisos, să fie venitul Statului (Uniunea Vânătorilor).

Vânătorii vor zice poate, că aceste sarcini sunt insuportabile! Din contră! Dacă Uniunea are avere, atunci poate înmulți vânatul. Și înmulțindu-se vânatul, fiecare vânător va putea împușca mai mult. Din prețul vânatului (împușcat, sau vândut viu) el va avea un venit, din care va putea să plătească cotizația și arenda terenului.

Alimentarea țării va fi în acest mod mult mai ușoară, decât până acum. Vânatul va fi atât de efitin, că fiecare muncitor va putea să aibă Dumineca vânat în oala sa, în loc de o găină!

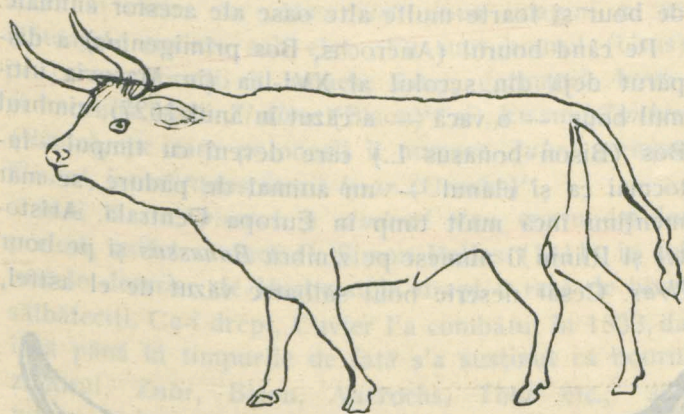
Bos primigenius, bos bonasus

și istoria lor naturală, după Riesenthal

de Maior Schneider-Snyder Roland

Inspector de Vânătoare

Englezii înțeleg sub denumirea de sport și sport-man în primul rând *vânătoarea și vânătorul*. Fiecare sport are literatura sa, însă nici unul n'are o literatură atât de bogată și de valoroasă pentru întreaga omenire ca vânătoarea; fie în domeniul zoologiei, fie în al ornitologiei, sau în al științelor cu care ea stă în legătură. Acel ce exercită azi vânătoarea, nu poate face pur și simplu *more patrio*; căci ea îl obligă să citească și să studieze. Astfel cu timpul vânătorul devine crescător, căruia observarea și fotografierea naturii și a contingentului de vânat crescut și selecționat în mod rațional, îi procură mai multă bucurie decât culegerea de trofee multe și obținerea unor rezultate excepționale de vânat ucis. Din această transformare a vânătorului rezultă mai sus menționatele bunuri ale omenirii și ia ființă *El*, omul cu o concepție mai înaltă și cu sufletul și inima înobilate. Numai astfel se pot îndepărta erori, ca acea

O imagine din orașul Augsburg (Germania) a bourului (bour veritabil), după Hamilton Smith.

asupra chestiunii pe care a clarificat-o acumă D-I Profesor universitar Botezat, ca fiind cel mai în măsură. Ar fi numai de dorit dacă studiul, despre care D-I Profesor Botezat spune că a apărut în anul 1913 în Analele Academiei Române, s'ar publica și în „Revista Vânătorilor“, fie chiar și sub forma unui *tiraj special*, deoarece tratează această chestiune în raport cu patria noastră.

Eberhard von Riesenthal, unul dintre primii zoologi și naturaliști germani tratează în mod amănunțit în opera sa „*Naturdenkmäler unter den Jagdtieren Deutschlands*“ [Monumente ale naturii printre animalele de vânătoare din Germania] (Heger-Verlag, Breslau, 1925 ¹) chestiunea lui *Bos primigenius* și a lui *Bos bonasus*, atât din punct de vedere istorico-natural, cât și din punct de vedere interesant și vânătoresc.

Prin definițiuni, măsurări și comparații, aplicate la

NOTA REDACȚIEI: Se poate comanda și prin Uniune. Prețul, fără vamă și cheltueli de transport, 12.—mărci germane aur.

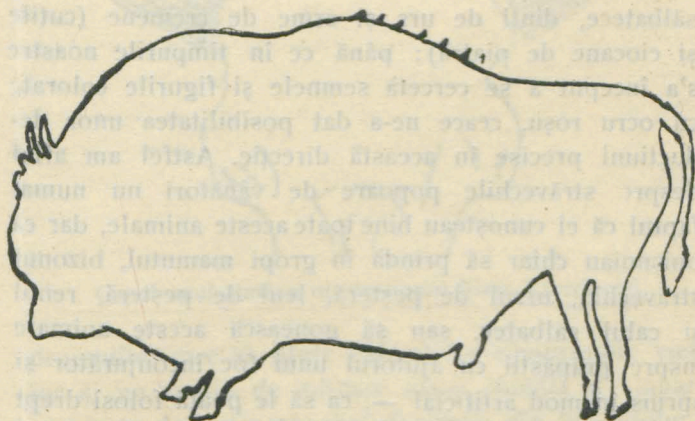
numeroase schelete găsite, precum și la capete de animale aparținând unor specii deja dispărute și altor specii cari încă mai există, am ajuns să cunoaștem că boii sălbateci — aceasta în cel mai larg înțeles al cuvântului — s'au format cu încetul din așa numita

Cea mai veche înfățișare a zimbrului.

„antilopă primitivă“. După asemănarea lor mai mare sau mai mică cu această formă primitivă, noi împărțim boii sălbateci în: Bivoli (*Bubalina*), boi indochinezi (*Protaurina*), boi veritabili (*Taurina*) și bivoli sălbateci (*Bisontina*).

Printre boii sălbateci taurini se afla *bourul* (Auerochse, *Bos primigenius*), care a populat în rase multiple, dela sfârșitul epocii terțiare-târzii și până la începutul celei aluviene, mari întinderi de pământ ale Europei și Asiei și ale coastelor Africii de Nord, până spre muntele Atlas. Aceste întinderi colosale, cu condițiuni vitale diferite, pe cari le locuia *bourul*, ne arată foarte

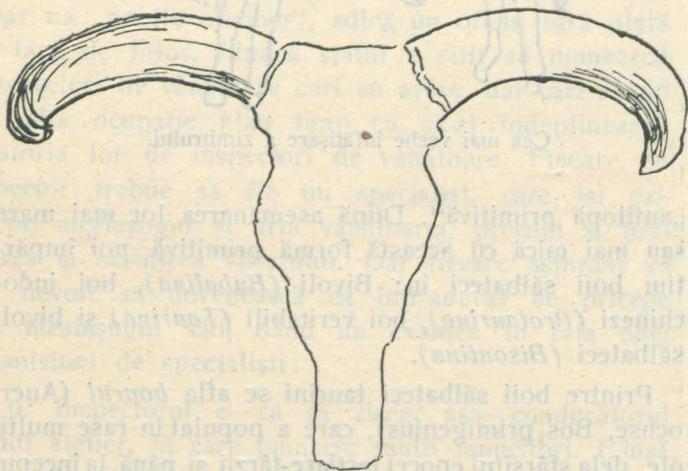

Infățișarea zimbrului de pe pereții peșterii „Font-de-Gaume“ din valea Vézère (Dordogne, Franța de Sud.)

clar facultatea de adaptare mare a *bourului*, a unui animal care trebuia să devie domestic. Importante semne ale capului ne dovedesc, după cum afirmă Riesenthal, că boul nostru este un descendent al *bourului*. Dacă domesticirea a avut loc mai întâi în țările de sud, acolo unde domnește un cult pronunțat al

vitelor (Mesopotamia, Egipt: boul Apis), sau dacă a avut loc în ținuturi mai nordice (după Hilsheimer în epoca culturii din provincia Lausitz, adică contemporan cu vitele de turbă, cunoscute de mult timp și care erau mult mai delicate; în Spania, rasa andaluză, din care se recrutează taurii pentru luptele de arenă, care au formația capului la fel cu bourul) —, natural că nu se mai poate preciza cu siguranță.

Milenii au trebuit să treacă, până când noi oamenii am învățat să dăm atenție și să talmăcim semnele din cartea mare a naturii. Resturile de schelete ale gigantului bour, care s'au descoperit prin carierele de piatră și s'au găsit amestecate printre dărâmături, moloz și spălături de calciu și prin turbării, precum și resturi ale bizonului străvechiu (*Bison priscus*) care trăia în aceleași regiuni vaste împreună cu bourul, ne-au făcut să cunoaștem acest animal. Însfârșit s'au mai găsit și schelete ale cerbului uriaș și ale

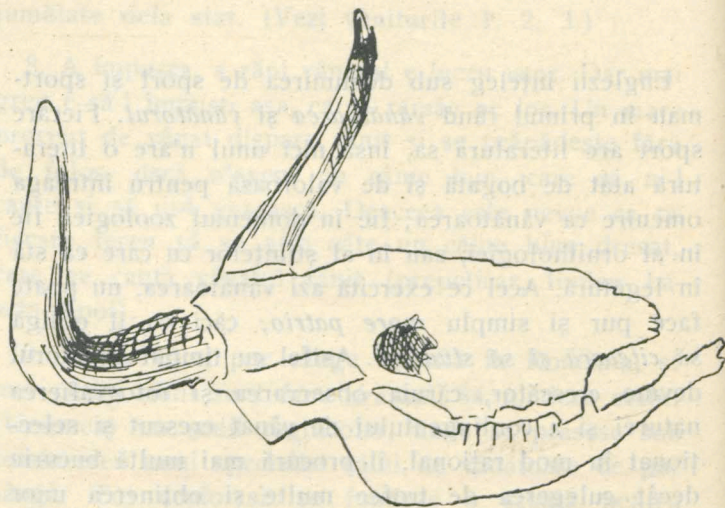

Cap de bour (*Bos primigenius*), găsit la Abbau-Ostritz, ocolul Karthaus (Pomerellen), aflător la muzeul din Danzig (cca 1/11 mărime naturală).

calului sălbatec, precum și multe oase de animale sălbatice, dinți de urs și arme de cremene (cuțite și ciocane de piatră); până ce în timpurile noastre s'a început a se cerceta semnele și figurile colorate cu ocru roșu, ceace ne-a dat posibilitatea unor deducțiuni precise în această direcție. Astfel am aflat despre străvechile popoare de vânători nu numai faptul că ei cunoșteau bine toate aceste animale, dar că obișnuiau chiar să prindă în gropi mamutul, bizonul străvechiu, ursul de peșteră, leul de peșteră, renul și calul sălbatec, sau să gonească aceste animale înspre prăpăstii cu ajutorul unui foc înconjurător și aprins în mod artificial —, ca să le poată folosi drept hrană. Însfârșit mai știm că în epoca de piatră mai târzie, cultura nu se află la un nivel scăzut, după cum ne-o arată lucrurile artistice din os și lemn, găsite. Astfel vom menționa uneltele de piatră și de cremene (linguri mari de scos, topoare sau securi de piatră), răzuitoare, toporașe-ciocane, arme și unelte de corn și os, care erau lucrate cu îngrijire.

Aproape toate muzeele mai mari posedă actualmente schelete de mamifere, și în special a celor doi

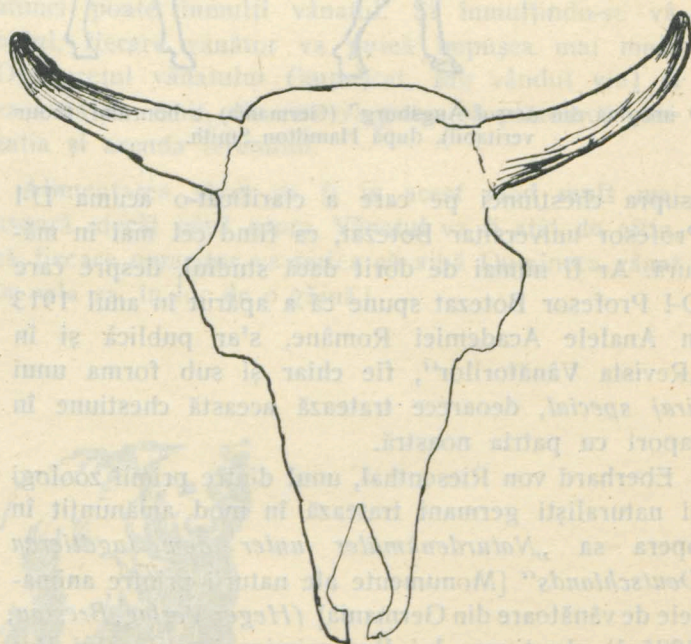
boi sălbatice: bourul și zimbrul —, cari s'au găsit prin mlaștini sau prin alte straturi aluviene. Astfel muzeul preistoric și de științe naturale din Danzig posedă nu mai puțin de 11 cranii de bour și 5

Cap de bour (*Bos primigenius*), găsit la 2 m. în turbă la Sorgetal lângă Baumgarth, ocolul Stuhm. Muzeul din Danzig (cca 1/10 mărime naturală).

cranii de zimbru, culese în Prusia de Vest, și pe lângă aceasta încă o mulțime de oscioare frontale de bour și foarte multe alte oase ale acestor animale.

Pe când bourul (*Aurochs*, *Bos primigenius*) a dispărut deja din secolul al XVI-lea (în Masovia ultimul bour — o vacă — a căzut în anul 1627), zimbrul *Bos* (*Bison bonasus* L.) care deveni cu timpul — în tocmăi ca și elanul — un animal de pădure, se mai menținu încă mult timp în Europa Centrală. Aristotel și Pliniu îl numesc pe zimbru *Bonassus* și pe bour *Urus*. Cesar descrie boul sălbatec văzut de el astfel,

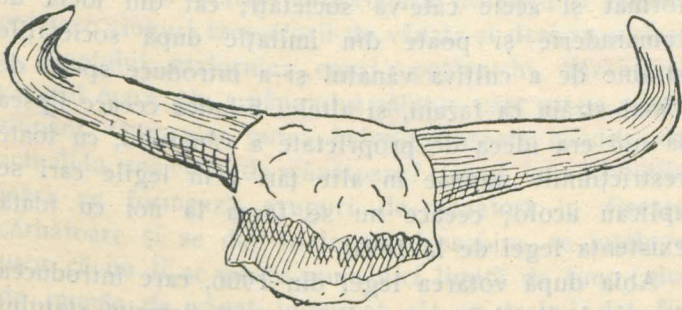

Cap de zimbru (*Bison bonasus* L. = *europaeus* Ow.), găsit în fundul fostului lac Krobenest, ocolul Rosenberg. Muzeul din Danzig (1/7 mărime naturală).

că vedem imediat că vorbește despre bour în descrierea lui. Ekkehard îl menționează prin anul 1000 în regiunea din St. Gallen. Cartea de fabule „Al-

berti magni“ (1193—1280) vorbește despre un „*Thier Veni*“. „*Veni, aceștia sunt boi, numiți de câte unii zimbri, și au două coarne aproape mari...*“. Lukas Doria menționează în 1240 printre alte animale cari trăesc în Prusia, și pe bouri („*Aueroxen*“) și zimbri („*Visonten*“); în anul 1364 principele Wratislaw a ucis în Pomerania orientală un zimbru („*Wysant*“) „*care era mai mare decât un bour*“. M. v. Miechov povestește că în pădurile Lituaniei există *bouri* și *boi sălbateci* (zimbri), numiți pe acolo *Thuri* și *Jumbrowes*. Erasmus Stella (începutul secolului al XV-lea) spune că zimbrul este mai rar ca *Urus*. Ambasadorul austriac, baronul von Herberstein, publică în anul

Cap de bour (*Bos primigenius*), găsit cu ocazia lucrărilor canalului Teltow (Germania). Să se observe înclinația de sus a cornelor.

1557 în cartea sa „*Moscovia*“ două imagini cu următoarele cuvinte sub ele: „*Eu sunt bourul (Urus), pe care polonezii îl numesc Thur, germanii Auerox și necunoscătorii Zimbru (Bison)*“ și „*Eu sunt Zimbrul (Bison), pe care polonezii îl numesc Zubr, germanii Wisent, iar necunoscătorii bour (Urochs)*“.

Mai târziu, *bourul* și *zimbrul* s'au confundat împreună, astfel că încă P. Simon Pallas (1811) ia animalele descrise de Herberstein drept o rasă de bivoli sălbăteciți. Ce-i drept, Cuvier l'a combătut în 1833, dar încă până în timpurile de față s'a susținut că bourul, zimbrul, Zubr, Bison, Auerochs, Thur etc., sunt numai nume diferite în diferite limbi, pentru acelaș animal. Gratiani pretinde că a văzut încă în 1563 în grădina zoologică din Königsberg bouri și zimbri.

În Ungaria zimbrul a dispărut în secolul al XVI-lea; în Moldova mai existau câteva bucăți în secolul al XVII-lea.

În Transilvania, ultimul zimbru a căzut, după Riesenthal, în 1790. O cronică ungară ne povestește că ultimul zimbru a fost împușcat prin anul 1809, după unii de către un vânător țaran român, iar după alții de către un aristocrat ungar. La colegiul reformat dela Adjud în Transilvania se aflau coarne de zimbru, care însă s'au pierdut pe timpul tulburărilor din 1848/49. După Riesenthal, zimbrul se menținu în România încă până în secolul al XVIII-lea, iar de acolo ajungeau bucăți izolate și în Austria.

Dacă în codrii dela Bialowicza ai țarului Alexandru II mai există zimbrii, nu se poate afirma cu siguranță.

În Caucazia, zimbrii au fost distruși în anii 1918/19 de către bolșevici cu mitralierele, și D-l Dr. Priemel spune că după unele date rusești ar mai exista încă vr'o 25—30 de exemplare. Deasemenea se afirmă că în grădina din Petrograd mai ar exista încă doi tauri

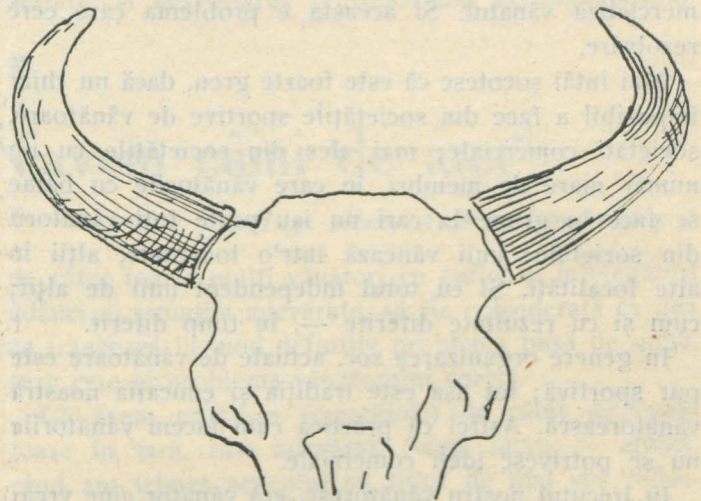
și în Askania-Nowa un taur și două vaci; însă aceștia sunt bătrâni și incapabili pentru reproducție.

Tot ce a mai rămas afară de aceasta din zimbrul de altă dată, este foarte puțin; mai trăesc în total vre-o 60 de bucăți, repartizate prin grădinile zoologice din Berlin, Frankfurt a M., Hamburg, Schönbrunn, Budapesta, Amsterdam, Antwerpen, Kopenhaga, Stockholm, Londra, precum și prin marile teritorii împrejmuite ale principelui Hohenlohe la Jaworina, ale contelui Arnim-Boitzenburg (Uckermark), ale d-lui von Beyme la Scharlow (Mecklenburg), ale ducelui de Bedford la Woburn (Scoția) și ale crescătorului olandez Blaauw la Gooilust. O recenziune care a avut loc în luna Decembrie 1924, avu drept rezultat următorul contingent (cu excepția celor 25—30 bucăți din Caucazia).

24 tauri,	dintre cari 3 incapabili pentru reproducție
22 vaci,	„ „ 3 „ „ „
2 tauri tineri	) din anul 1922
5 junci	)
7 viței	(născuți după 1 I. 1923
6 vițele	(

66 bucăți, dintre cari 33 masculine și 33 feminine

În urma propunerii directorului grădinei zoologice din Frankfurt a. M., D-l Dr. Kurt Priemel, se constituie „*Societatea internațională pentru păstrarea zimbrului*“. Scopul principal al acestei societăți este de a îngriji de schimbul necesar de sânge, pe baza înființării unui studbook și a unui catalog, de către societate, pentru a garantă înmulțirea și fortificarea culturilor existente. Un pas mai departe, îndată ce contingentele țărilor respective vor fi destul de mari, ar fi acela de a creă parcuri de zimbri mari și îm-

Capul unui zimbru din teritoriul Pless (Germania).

prejmuite, care să ofere animalelor condițiunile vieței lor și un spațiu de mișcare mare. Suedia și Ungaria au expus dejă o parte din efectivele din Stockholm și Budapesta în niște regiuni păduroase și întinse, favorabile condițiunilor de trai ale zimbrului.

România posedă teritorii vaste, cari permit înființarea de parcuri pentru zimbri. Numai inițiativa trebuie luată, în cadrul Uniunii, ca afiliată a susnumitei societăți, pentru importarea unui material de prăsilă și crearea unui parc. Unde? — Aceasta a spus-o deja D-l Profesor universitar Botezat.

Comercializarea vânatului

ocietatea de vânătoare „Diana“, în adunarea sa G-lă din anul acesta a pus în discuție una din cele mai importante chestii care interesează vânătorele: „Comercializarea Vânatului“, — Și Soc. „Diana“, prin vechimea și numărul membrilor săi, cum și prin situația lor socială, este desigur cea mai autorizată

a lua inițiativa discutării și rezolvării problemelor care interesează vânătorele în România: vânătorele ca sport și ca interes social.

Discuția a fost vie. S'a făcut mai multe propuneri și mai multe obiecțiuni; și s'a văzut câtă greutate este a face dintr'o societate de sport și o asociație comercială. Sportul este libertatea și plăcerea pasiunii de mișcare în aer liber, departe de ocupațiunile zilnice și de sgomotul orașului.

Comerțul este preocuparea de interese, cari îngădesc libertatea omului. Și totuși nu se poate monopoliza vânatul la vânători, ori la acei cărora ei le trimet gratuit. — Și nici nu pot fi toți cetățenii vânători. — Este dar o necesitate socială de a comercializa vânatul. Și aceasta e problema care cere rezolvare.

Mai întâi socotesc că este foarte greu, dacă nu chiar imposibil a face din societățile sportive de vânătoare, societăți comerciale; mai ales din societățile cu un număr mare de membri, în care vânătorile cu bătae se face în grupe la cari nu iau parte toți vânătorii din societate: unii vânează într'o localitate, alții în alte localități. Și cu totul independent unii de alții; cum și cu rezultate diferite —, în timp diferit.

În genere organizarea soc. actuale de vânătoare este pur sportivă; tot așa este tradiția și educația noastră vânătorească. Astfel că practica cum facem vânătorile nu se potrivesc ideii comerciale.

În trecutul nostru vânătorec, eră vânător cine vrea; ori cine aveà timp de pierdut și'l fură patima vânătorei. Ei erau puțini; și fiecare vâna unde vrea și când vrea. Nu eră nici o restricție: nici referitoare la dreptul de proprietate; nici la epocile permise ori nepermise. — Era permis oricând și ori unde; și ori cui. — Și fiecare făcea cu vânatul ce vrea: îl mânca; îl vindea; or îl dăruia.

Nici proprietarii de fonduri rurale nu'și validau drepturile de proprietari și ai vânatului; nici vânătorii nu se constituiau în societăți. Firește; fiindcă nu'și sileau nevoia.

Abia târziu, după votarea primei legi de protecție a vânatului, în 1891, sub Ministerul Lascar Catargiu

de N. Cosăcescu

s'a înființat câte-va societăți de vânătoare, ca S. V. B. în București, după dispariția căreia a răsărit în locu-i „Diana“ și alte câte-va prin Moldova. Dar toate aceste societăți n'aveau nici un raport cu legea pe care n'o cunoșteau. Legea era ca neexistentă pentru toți, fiindcă era cu totul străină de „Obiceitul Țării“.

Și nu sub protecția legii poliției vânatului s'au format și acele câte-va societăți; cât din ideea de camaraderie și poate din imitație după societățile străine de a cultiva vânatul și a introduce specii de vânat străin ca fazani, și altele. Fiindcă cece lipsea la noi era ideea de proprietate a vânatului, cu toate restricțiunile impuse în alte țări prin legile cari se aplicau acolo; cece nu se făcea la noi cu toată existența legii de la 1891.

Abia după votarea legii din 1906, care introducea permisul de vânătoare, adică o taxă datorită statului și prin urmare incasabilă; a fixării epocelor de vânătoare; a penalităților stabilite prin lege, și a numirii de paznici publici și paznici privați jurați, efectele legii încep a se resimți. Prin legea de la 1906 se punea la îndemână proprietarului de fond rural, și a posesorului vânatului, puterea statului de a'și face singur poliție de stat; paznicii săi fiind recunoscuți ca ofițeri ai poliției vânatului.

Eră doar un mijloc de a'și valida dreptul de proprietate asupra vânatului și a da mai mult interes la paza și protecția lui. În loc să se ducă ca mai înainte unde'l găsește, fiecare a căutat să și'l păstreze și înmulțească la el. Mai ales după dispoziția luată de Ministerul Domeniilor, imediat după votarea legii din 1906, de a arenda fiecare pădure în parte, în loc de a arenda, ca până atunci, ocoale silvice întregi; ori a da permise individuale de a vâna fiecare peste tot, în toate proprietățile statului. Acestea s'au suprimat și au început a se forma mici societăți. Oameni cam de aceeași situație socială, și din aceeași localitate, putând lua cu arendă una sau două păduri de ale statului, pentru vânătoare, au format astfel o societate. Și așa s'au format societăți peste tot. Toate însă societăți sportive; cu foarte puține gânduri și mijloace de a face culturi de vânat, la care se opunea însăși legea comptabilității, care nu permitea statului să arendeze locurile pe mai mult de 5 (cinci) ani. Prin urmare o continuă nesiguranță asupra posesiunii vânatului.

Până aci suntem doar în legislația, în practica și în organizația sportivă. Și se pune întrebarea dacă, și cum se poate face o soc. comercială dintr'o societate sportivă.

Prin înființarea unei Direcții a Vânătorei s'a dat un impuls spre înmulțirea vânatului prin măsurile și dispozițiile ce s'au luat de a înlesni cultura și înmulțirea vânatului. Și aceste dispoziții sunt: recu-

noaşterea unor drepturi și obligațiuni soc. de vânătoare; arendarea prin bună învoială pe termene lungi cu anumite obligațiuni de îngrijirea și hrana vânatului; uciderea animalelor stricătoare și păsărilor răpitoare; desvoltarea pazei contra braconărei, și altele. Totuși e mult până a transforma mai ales soc. mari de vânătoare din sportive în comerciale.

Comercializarea vânatului cere mai întâi o investire de capital în lucrări, cheltueli de personal și vânarea sub o conducere unitară, cu reguli stabilite cât poate lua fie care vânător din vânatul împușcat; restul se vinde. Și aceasta nu se poate face decât de o administrație a unei persoane; ori a unei societăți comerciale. Prin urmare proprietarii de fonduri rurale, pot face singuri crescătorii de vânat; și desigur numai a vânatului statornic: epuri, potârnicchi, fazani și vânatul mare. Nu a vânatului călător, care nu se poate stăpâni. Cum s'ar putea îndeplini aceste condiții de actuale societăți de vânătoare? Când în societățile mari se formează grupuri de vânători în fiecare sărbătoare și se duc în locuri deosebite, se înțelege ușor că nu li se poate pune nici limită de timp, nici de număr de vânat împușcat cât ar trebui dat fie căruia. Regiuni diferite; cheltueli diferite. In socotința că societatea să preleveze în folosul ei pentru a vinde un număr oarecare de vânat. Și aceasta pentru vânătorii cu bătaiași.

Cât privește vânătorii la câine, vânători individuale, aceasta depinde de abilitatea vânătorului, de puterea sa de rezistență la oboseală și de multe împrejurări. Nu i se poate pune limită, ori control de vânat. Prin urmare este o imposibilitate comercializarea în folosul societății sportive.

■ ■ ■

Un adaus la articolul „N'avem câini de aret“

de Ing. Alex. Andrei, Caransebeș

În articolul D-lui Ötvös Balázs „Bracul german“, publicat în „Revista Vânătorilor“ din luna Noembrie 1925, D-sa — în calitate de expert incontestabil în materie kynologică ¹⁾ — completează articolul D-lui Medianu referitor la câinii de aret și se referă și la afirmațiunea mea, susținută în numărul de August al revistei noastre, unde spuneam că: „n'avem câini de aret“.

D-l Ötvös face o constatare contrarie și este chiar mulțumit cu starea lucrurilor dela noi în cece privește problema câinelui de aret de pur sânge.

Deaceea mai vreau să spun și eu câte ceva, pentru a susține și mai departe că „n'avem câini de aret“, care de teamă ca nu cumva afirmația D-lui Ötvös — care în calitate de specialist și expert cu renume este mult mai bine cunoscut publicului vânătoresc decât modestul subsemnat — să facă pe cineva să creadă că afirmațiunea mea, care este recunoscută ca îndreptățită

În folosul individual, aceasta nu se poate nici impune, nici opri. Face fiecare ce vrea cu vânatul împușcat: îl mănâncă; îl dăruiește; or îl vinde, dacă nu simte mândria pe care o dă noblețea sportului. Sunt și astăzi membrii în societăți selecte, care fac profesiune de vânători, în paguba celor alți camarazi cari n'au vreme a se duce în toate zilele și pe toate locurile, cum fac acei ce împușcă vânatul ca să-l vândă.

La noi este un început de comercializare. Acela pe care-l fac foștii braconieri, cari s'au asociat și au luat în arendă locuri de vânătoare. Unii vânează, pe când alții vând. Și aceștia îndestulează piața. Dar este o rânduială: aceea că vânătoreea se face în folosul asociației. Lipsește însă priceperea, educația de a cultiva vânatul; ceea ce ar putea face societățile cu număr restrâns dacă ar avea asigurată arendarea pe un timp mai lung, dacă ar investi capital pentru tot ce se cere unei bune îngrijiri; și dacă ar reduce plăcerea sportului la folosul câștigului; ceace îmi închipuesc că e greu pentru societățile sportive, în cari omul caută mai mult libertatea și plăcerea unei petreceri în aer liber, decât un folos meschin.

În rezumat socotesc că de la societățile de sport, nu ajungem la cele de comerț; și că trebuie pornită de la început pe comerț. Iar cei ce pot organiza comercializarea vânatului nu sunt decât proprietarii de fonduri rurale, cari pot investi capital, fără să se teamă că la expirarea contractului de arendă o să fie dați afară; ori să i se ridice în chip nemăsurat arenda. Să lăsăm societăților de sport rolul lor frumos: de a cultiva iubirea naturei, dragostea de libertate, și desvoltarea sentimentului de camaraderie.

de către foarte mulți vânători cu suflet și înțelegători adânci ai situației adevărate, să fie considerată ca una ce tranșează în mod definitiv problema pusă de mine, care este și problema vânătorului corect.

Că avem prăsitori (crescători) de câini de vânătoare în țară, este adevărat. Acest lucru — atunci, când am trimes articolul cu titlul de mai sus redacției — l'am știut tot atât de bine ca și D-l Ötvös.

Și totuși acest singur fapt eu nu-l pot considera ca fiind suficient pentru a putea fi mulțumit cu starea lucrurilor dela noi, în privința chestiunii pe care o tratez, și deaceea am apărut în fața publicității cu afirmațiunea mea că „n'avem câini de aret“.

A avea prăsitori de câini și cheniluri, nu însemnează încă că fiecare vânător în parte este pătruns de necesitatea utilizării unui câine de pur sânge, cu calitate și cu o educație de așa natură, cu prezența lui alături de un vânător să'l ridice pe acesta cu o treaptă însemnată spre exercițiul corect al vânătoreii.

Ar fi foarte trist, dacă printre atâtea zeci de mii

¹⁾ Știința care tratează despre câini.

de vânători din România nu s'ar fi găsit 8 amatori, cari — din dragoste față de vânat și față de câine — să nu se ocupe cu prăsierea câinilor de vânătoare.

Dar ce credeți D-v, D-le Ötvös; este oare în raport oferta acestor crescătorii de câini, față de cererea de câini de aret din partea publicului vânător? Ia să vă dau un exemplu:

Prea stimatul meu prieten, D-l Coloman Szabó din Beiuș, care posedă chenilul „Bihor“, înzestrat cu câini de aret germani cu părul scurt de prima forță (căteaua D-sale „Gemma de Matra“ a câștigat mai multe premii la concursurile de vânătoare pentru câinii de aret), a fost nevoit — din cauza lipsei de cerere — să publice prin reviste până toamna târziu, vânzarea unui cățel, provenit dintr'o fătătură de primăvară; ba chiar a căutat amatori cari să-i cumpere cățelul — provenit din părinți excelenți — cu plata în..... rate.

Intâmplări analoage vă pot povesti — cred — aproape toți prășitorii de câini de vânătoare de pur sânge din Țară.

Deci cererea este foarte redusă pentru câinii de vânătoare de pur sânge, pe cari trebuie să-i plătești ceva mai mult decât corciturile, pe cari îi iei pe o bagatelă sau cari ți se oferă chiar gratuit. Iar lipsa de cerere nu rezidă în faptul că toți avem câini de aret de rasă și că nu mai avem nevoie de alții, ci în lipsa de convingere că o vânătoare corectă, frumoasă și plină de farmec nu se poate face fără un câine de pur sânge, bine educat.

Deci — D-le Ötvös — nu pentru aceia m'am plâns, că mult stimatul meu prieten D-l Coloman Szabó și ceilalți 7 domni de pe lista Dv. n'ar avea câini de aret excelenți și o prăsilă selecționată, pentru a putea prevedea o însemnată parte a publicului vânătoresc cu câini de aret de primul rang, ci am evidențiat împrejurarea că *majoritatea vânătorilor (90%, dacă vreți) nu se interesează de faptul de a-și procura câini, cu cari să nu le fie rușine să apară la vr'o vânătoare socială, sau să-i înjățișeze ocazional unui public expert.*

Și ca să putem ajunge la rezultatul de a vedea pe fiecare vânător cu un câine de aret care să-i facă mândrie, va trebui să curgă încă multă cerneală și va trebui, ca să reușim, să arătăm și pe teren acelor vânători cari nu ne-au înțeles încă, că vânătoreea cu un câine bun prezintă farmec, că vânătoreea cu un asemenea câine este singura corectă, deosebindu-se cu mult de aceia a brânzoiului.

Încă ceva mai am de spus, relativ la cele menționate în articolul D-lui Ötvös Balázs. D-l Ötvös zice: „D-l Medianu trebuie să amintească și pe prepelicarul ungar“. Sunt sigur că dacă D-l Medianu știă de existența prepelicarului unguresc, făcând amintirea cuvenită. Dar prepelicarul unguresc este un prepelicar nou, creat în timpul războiului, sau mai bine zis după război; deci este o rasă recentă de câine de aret, pentru care abia acum s'au putut stabili ca-

racterele specifice și abia acum se poate afirma că acest câine formează o rasă constantă.

De altfel cred, cu toate că nu cunoaștem prepelicarii ungurești, că mulți vânători și kynologi ar fi știut de existența lor, sau măcar de tendințele ce au existat pe timpul său de a-i crea —, dacă această mișcare național-kynologică a unguirilor ar fi prezentat vre-un interes general vânătorească.

Crearea unei rase noi de câine de aret este justificată îndeosebi atunci, când în seria acestor câini se constată un gol, o lipsă dovedită, — fie în urma unor calități insuficiente a raselor existente, fie în urma lipsei totale a unei rase capabilă de a satisface o anumită cerință.

Ori, din descrierile ce au făcut oamenii de specialitate unguri — în frunte cu D-l Ötvös Balázs —, atât în revistele D-lor din Ungaria, cât și în cele de noi, reese că prepelicarii unguri — proveniți din în crucișarea cu copoi și cu alți câini indigeni a unor pointeri galbeni, importați din Anglia prin ani 1860—70, — există astăzi ca rasă constantă și sunt niște câini de aret cu o construcție corporală, între pointerul englez și între bracul german, având calități analoage cu ale prepelicarilor germani.

Așa dar, prepelicarul unguresc este o creațiune particulară a kynologilor și vânătorilor unguri, creațiune care n'a avut alt scop decât pe acela de a avea și dânsii un câine de aret național, înzestrat cu calități cari să-l pună pe acesta într'un rând cu câinii de aret englezi și germani, sau dacă se poate, să-i și în treacă pe aceștia.

Așa fiind, mișcarea aceasta, a vânătorilor unguri — care n'are decât un interes particular — n'a ajuns încă la cunoștința vânătorilor din România veche și chiar și până acum nu de mult, adică până în momentul când D-l Ötvös Balázs a început să se intereseze de situația câinilor de vânătoare dela noi, puțin chiar dintre vânătorii din Ardeal și Banat au putut lua act de existența prepelicarului unguresc.

D-l Ötvös Balázs — împreună cu ceilalți domni vânători și kynologi unguri — au depus o muncă mare pentru a-și realiza scopul urmărit.

Recunosc și admir rezistența acestor luptători idealști, care au muncit pentru a crea o nouă rasă de prepelicari.

Totuși — în mod particular — sunt convins că dacă această muncă, a oamenilor de specialitate unguri s'ar fi depus nu pentru a satisface un scop național ci pentru a promova problema câinelui de aret de utilitate multiplă (Gebrauchshund), Kynologia în general și situația vânătorească de pretutindeni ar fi câștigat incontestabil mult mai mult, decât a câștigat prin crearea câinelui de aret ungar.

Terminând, cred că n'ar fi fost absolut necesar de a face ca această problemă să devie pentru Ungaria, care de altfel este o țară foarte înaintată în ale vânătoreii, „muzica viitorului“, după cum se exprimă însuși D-l Ötvös Balázs.

Armele Flobert

de Const. A. V. Popescu, Târgoviște

Excelent mijloc de braconaj, pentru care, după cum știu, nu se plătește nici o taxă de a poseda armă și nu e nevoie de nici un permis.

Ce se înțelege în general sub o armă flobert? O armă de regulă cu o țevă lisă având cal. 14, 12, 9 și 6 mm., sau cu țeava ghintuită cal. 6, 9 m/m. Se zice că acestea ar fi niște arme mai ales pentru băieți, pentru exercitarea tirului și pentru împușcarea păsărilor „stricătoare”. De fapt însă nu este așa; o armă cu țeava lisă de 12—14 m/m. are tuburi de 50—60 m/m lungime, încărcate cu 1.5—2 gr. pulbere neagră și 10—15 gr. alică. Cu aceste cartușe se poate împușca iepurele foarte bine la pază, dar și la sărite, cum am văzut eu la un braconier, care a fost prins împușcând iepuri la sărite cu o armă cal. 12 m/m. De potârnică, fazani etc. să nici nu mai vorbim.

Armele flobert ghintuite, de 9 și mai ales acele de 6 m/m, au muniții foarte bune. Pentru arma de 9 m/m se capătă cartușe cu glonț, încărcate însă mai tare decât acelea de revolver cal. 9 m/m. Iar cele de 6 m/m sunt în majoritate potrivite pentru cartușele short, long și long-rifle cal. 22, care toate se pot cumpăra încărcate cu pulbere fără fum și cu glonte expansiv. Cartușul sus numit de 9 m/m și 22 long-rifle, este bun pentru uciderea oricărui fel de vânat mic, inclusiv căpriorul. Aceste arme sunt foarte bune pentru stârpirea vânatului mic vătămător, dar cu atât mai periculoase în mâna braconierului inconștient și fără responsabilitate, — mai ales fiindcă fac mult mai puțin sgomot decât o armă de vânătoare. Ba chiar și cu armele lise de 6—9 m/m se poate împușca

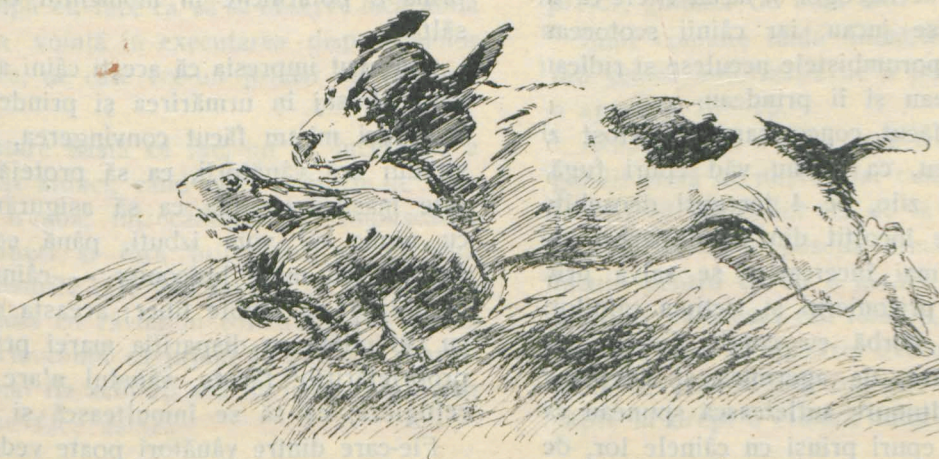
bine fazanul, seara, de pe copacul unde a sburat ca să doarmă. Am văzut pe un domeniu unde erau foarte mulți epuri de pământ (lepus cuniculus, lapin de garènne), că personalul păzitor împușca acești iepuri stricători, (ei primeau chiar premii pentru împușcarea lor) cu arme flobert lise, cal. 9 m/m. Este drept că îi împușcau pe culcuș, printre rândurile de vii, și cu glonț. Inșă cu acelaș cartuș poate și braconierul să ucidă epurile de câmp pe culcuș, sau la pază.

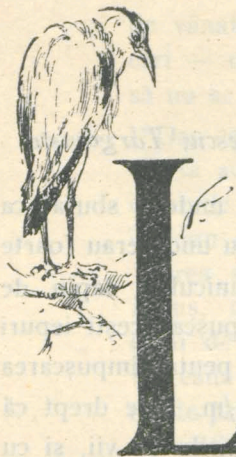
Așa dar, nu există flobert care să nu fie apt pentru comiterea braconajului. Deaceea, ar trebui dată mai mare atenție acestor arme, iar posesorii lor—dacă nu au permis de vânat—ar trebui să fie obligați ca să aibă și ei permis de posedat și de port-armă.

Băieții minori, vor primi acest permis în urma unei cereri și pelângă garanția părinților, sau a tutorilor lor, — dar numai pentru exercitarea tirului. La câmp, n'ar trebui să fie permisă în nici un caz ieșirea cu aceste arme, decât în societatea unei persoane care poate garanta pentru întrebuintarea cuviincioasă a armei. Este intolerabil ca liceenii cari vin în timpul vacanței acasă, să cutreere zilnic teritoriile, sub pretext că împușcă ciori și coțofene, și să neliniștească vânatul util, tocmai în timpul regenerării.

Cine voește să-și crească băiatul vânătoresc, să binevoiască a-i da cel puțin atâta atenție, cât îi dă prepelicarului pe care îl dresează; căci nici pe acela nu-l lasă să umble răzleț pe câmp.

Chestiunea armelor flobert s'ar putea rezolvi deocamdată printr'o simplă, dar severă ordonanță și rog cu tot respectul conducerea „Uniunii” noastre, ca sa binevoiască a interveni pe lângă forurile competente spre a scăpa de această plagă atât vânatul mic util, cât și păsările folositoare.

Constatări triste

de Maior I. Dăscălescu, Bacău
Secretarul Societății de Vânătoare „Mistrețul” din Bacău

La 31 Decembrie 1925 s'a încheiat încă un an vânătoresc, de când practicarea sportului vânătorei se face după actuala lege pentru protecția vânatului.

Este drept că această lege, după modul cum este concepută, este o lege, care pe de o parte dă puțină ori-cărui amator de sportul vânătoresc, ca să exercite acest sport, iar pe de altă parte urmărește ca să se asigure atât perpetuarea vânatului util localnic, cât și înmulțirea lui.

Dureros este însă faptul când constat la finele acestui an vânătoresc, că scopul principal urmărit de această lege — protejarea și înmulțirea vânatului util localnic — este încă departe de a fi realizat.

În sprijinul acestei constatări dureroase semnalez următoarele:

a). Articolul 33 din Legea pentru protecția vânatului prevede că nimeni nu poate lăsa câinii să umble liberi pe terenurile de vânat, iar păzitorii de vite și ciobanii de la oi să pună jujeu la câinii cari păzesc aceste animale.

Deși articolul 82 din aceeași lege prevede sancțiuni pentru cei cari ar contraveni la dispozițiunile art. 33, totuși cu toții vedem pretutindeni, că de cum sosește primăvara și până dă înghețul, ciobanii de la stâne au în jurul lor câte 8—10 câini, pe cari îi poartă liberi, fără jujeu, ca ast-fel pe lângă paza turmei, să poată umbla peste semănături, să prindă epurii și să mănânce ouăle și puii vânatului sburător.

Aceasta este dovada cea mai bună că nici proprietarul vitelor, nici ciobanul, și cu atât mai mult nici pândarul țarinei satului, nici primarul și nici jandarmul nu s'au ostenit a executa art. 33 din lege.

Pe când mă aflam în concentrare de instrucție în regiunea Onești, Tg.-Ocna, M-rea Cașin, am văzut cum copiii locuitorilor din acea regiune, trimiși la câmp ca să pască 2 boi ori 4—10 oi, erau întovărășiți fie-care de cel puțin un câine. Acești copii se întâlneau câte 3—4 pe acelaș ogor și lăsaș vitele ca să pască la un loc; ei se jucau, iar câinii scotoceau haturile (răzoarele) și porumbiștele neculese și ridicau epurii pe cari îi goneau și îi prindeau.

În timpul cât am făcut concentrarea n'a fost zi lăsată de la Dumnezeu, ca să nu văd epuri fugăriți de câini; iar în 4 zile, pe 4 terenuri deosebite am văzut cum epurele încolțit din toate părțile de câte 4—7 câini, n'a mai încercat a se salva prin fugă, ci s'a constituit prizonierul și victima câinilor.

Când am intrat în vorbă cu copiii, fie-care se lăuda care mai de care, de agerimea și istețimea câinelui său, și cu mulțumire sufletească spuneau că ei mănâncă mai mulți epuri prinși cu câinele lor, de

cât mănâncă vânătorul; că le știe gustul lor încă din vremea prășitului, dar mai ales de cum s'a început seceratul grâului.

Când am auzit ast-fel de blestemății, m'am mustreat că n'am ucis și mai mulți câini ce i-am tot văzut umblând liberi prin ogoare și mi-am dat seama câtă grije pune primarul și jandarmul ca să aplice dispozițiunile legii.

Când am întâlnit pe șeful postului de jandarmi din Bogdănești și l'am ținut de rău că nu'și face datoria, ca să constrângă pe locuitori a nu ieși la câmp cu câinii,—ori dacă ies, să le pună jujeu,—am căpătat răspunsul desinteresat, că n'are ce să le facă, căci oamenii nu'l ascultă; că ei sunt deprinși a avea câte 3—4 câini pe cari'i poartă liberi după ei de îndată ce începe munca câmpului și că deși le-a spus când-va ca să le pună jujeu, totuși oamenii nu execută această dispoziție, tocmai pentru ca să le prindă câte un epure din care să se înfrupte și ei.

Cei câți-va locuitori din Bogdănești-Filipești pe cari i-am găsit într'o Duminică umblând la vânat, având acte în regulă și cărora făcându-le cunoscut cele observate de mine, și făcându-le morală, mi-au răspuns că nu pot să împuște toți câinii ce umblă liberi peste țarină, de oare-ce ar trebui să nimească toți câinii din sat și să-și facă numai dușmani, căci toți oamenii țin câinii deslegați și fără jujeu.

Socot că nu greșesc dacă susțin că fie-care d'ntre noi a avut ocazie să constate că și în alte părți se petrece acelaș lucru ce eu am constatat atât în acea regiune, cât și pe diferite terenuri luate în arendă de societatea „Mistrețul”, unde am mai împușcat din acei câini braconieri.

Am rămas însă și mai îndurerat în ziua de 22 Oct., când am văzut pe înălțimile cari formează muntele Perchiu că acei câini, cari însoțeau vitele și oile ce pășunau prin poenile acelor înălțimi, au urmărit și au ridicat micile stoluri de potârnichi, cari se mai refugiaseră în acele locuri.

În acea zi am văzut 5 câini cari au blocat un cârd de vre-o 10 potârnichi, și cum unul dintre câini a prins o potârniche în momentul când cârdul a fost săltat.

Am avut impresia că acești câini au căpătat un adevărat dresaj în urmărirea și prinderea vânatului.

Atunci mi-am făcut convingerea, că ori cât ne-am strădui noi vânătorii, ca să protejăm vânatul și ori câte măsuri am lua ca să asigurăm înmulțirea lui, cu nimic nu vom izbuti, până ce nu vom scăpa de cel mai mare braconier — câinele omului de la țară, lăsat să umble liber; aceasta cu atât mai mult, cu cât odată cu dispariția marei proprietăți prin împroprietăriile făcute, vânatul n'are unde să se mai refugieze, ca să se înmulțească și să crească.

Fie-care dintre vânători poate vedea în ori-ce zi de

lucru, că de cum începe munca câmpului muncitorii umblă cu câinii după ei, fără a avea nici măcar jujeul, și nimeni nu va putea spune că nu este adevărat că toți acei câini nu mănâncă ouăle și puii vânatului.

Eu am văzut și în ziua de 26 Dec. 1925, când mă aflam cu societatea la o vânătoare de lupi în luncile Siretului de pe teritoriul Com. Gioseni, că deși câmpul era acoperit peste tot cu zăpadă destul de groasă, totuși oamenii din sat umblau cu oile la câmp, iar câinii scoțeau răzoarele și fugăreau epurii.

Sufletul omului dela țară nu este încă modulat pentru protejarea vânatului; mintea lui nu concăpe încă necesitatea luării măsurilor, cari să asigure ocrotirea și înmulțirea vânatului util, atât pasager cât și băștinaș; ci din potrivă, el crede că tot ce constituie vânat util, este lăsat de Dumnezeu ca să fie împușcat și prins fără cruțare, ca și lupul și vulpea pentru cari nimeni nu se îngrijește a i proteja și a le asigura înmulțirea.

Nici grija de a-și apăra casa și avutul nu face pe locuitorul de la țară ca să hrănească pe lângă copiii lui încă 4—5 câini, ci deprinderea lui din străbuni, ca alături de sărăcia lui să aibă —, dacă nu mai mulți câini de cât copii, dar cel puțin tot atâția, cari să-l însoțească ori unde și de cari să n'aibă nici o grijă dacă strică vânatul cât este mic, ori mănâncă ouăle și puii, ci dacă se poate să-i prindă câte un șoldan.

Mentalitatea, că vânatul este al nimănui și al tuturor, lăsat de Dumnezeu pentru

toată lumea, unită cu deprinderea de a umbla ori unde cu câinii liberi după el, face ca să se observe încă atâta îndărătnicie și rea voință în executarea dispozițiilor ce se dau ici-colea, de câte vre-un primar ori jandarm mai conștient.

Această constatare tristă ce fac, nu va înceta de a mai exista de cât atunci, când noi vânătorii ne vom pune serios pe treabă, întrecându-ne la împușcarea câinilor găsiți liberi și fără jujeu, iar pe de altă parte să se ia măsurile cele mai severe, ca autoritățile în drept să fie mai cu râvnă în constrângerea oamenilor, de a-și purta câinii cu jujeul la gât, iar contravenienții să nu mai fie achitați așa de ușor, după cum se constată că se face astăzi.

Socot chiar că constrângerea oamenilor de a-și purta câinii cu jujeu, să fie completată cu o taxă aplicată acelor cari ar avea mai mult de cât 1 câine pentru paza casei și mai mult de cât 1 câine la 50 oi ori 75 vite mari, care taxă să fie destul de simțită și executată fără a fi uitată cu anii.

O altă constatare tristă ce mai am de făcut este aceea, că toți locuitorii de la țară cari în baza art. 5 din legea pentru regulamentarea portului armelor au obținut autorizație de a poseda armă și au o rugină de pușcă pentru alice, abuzează de acea autorizație, căci socot că autorizația de a poseda arma le dă și dreptul de a o purta și prin aceasta toți o

poartă la câmp, sub motiv de pază a țarinei și a persoanei, pe când în fond ei fac braconaj.

O bună parte din acești posesori de autorizație de a poseda armă pentru alice, se dau drept vânători și cer a fi primiți în societate; pe când în realitate ei solicită primirea în societate, pentru a purta arma în liniște și a împușca vânat ori când le-ar cădea bine, nădăjduind că sub motivul că purtând arma în timpul când vânatul este închis, — ca să împuște uli, ciori, câini vagabonzi, — vor putea scăpa mai ușor de sub supravegherea paznicilor și vor mai băga la sac și câte un epuraș.

Numărul acestor posesori de autorizații de a poseda armă pentru alice este foarte mare și trebuie să ne dea de gândit, dacă nu cumva contingentul de braconieri ce'l furnizează, împreună cu opera câinilor vagabonzi, nu fac să întrecă măsurile luate de vânători și să împuș-

neze din ce în ce numărul epurilor, potârnichilor, caprelor, găinilor de alun etc.

Sunt comune unde numărul braconierilor furnizați din cei cu autorizație de a poseda armă pentru alice, a ajuns la 10—15.

Aceasta este o cifră care trebuie să ne dea mult de gândit și să ne miște; dar cum cererile locuitorilor de la țară și parte din cei de la oraș, pentru a li se da autorizație de a poseda armă pentru alice, nu sunt făcute pentru că au o ast-fel de armă de preț ori o amintire valoroasă din familie, și nici motivul adevărat nu este acel al apărării averei, socot că e timpul — până ce vânatul util nu este încă distrus — ca autoritățile în drept a elibera autorizații de a poseda armă,

Publicăm această ilustrație pentru frumusețea efectului de zăpadă, nu pentru atitudinea vânătorului, care ar fi putut să-și lase luleaua în buzunar. (N. R.)

să nu mai elibereze atât de ușor ast-fel de autorizații pentru armă de alice.

Solicitorilor de autorizații posed-armă pentru apărarea personală ori a averii, să li se aprobe numai revolver ori armă cu glonț, căci va mai trece multă vreme până ce acești solicitori nu vor mai îndrăzni a bracona.

În aceiași ordine de idei și tot pentru această considerație, se impune ca și guarzilor comunali, păzitorilor de vii, pândarilor de țarine, ciobanilor și pădurarilor să nu li se mai dea autorizații de a posedea și purta armă pentru alice, ci numai armă cu glonț.

Din convorbirile ce am avut atât cu sătenii, membri vânători, cât și cu sătenii în genere, am putut trage concluzia că toți aceștia se înfruptă cu epuri, potârnichi, găini de alun, mai de multe ori de cât vânătorul convins și cinstit.

Altă constatare tristă ce am mai făcut este aceea că judcătorii se arată foarte indulgenți când aplică amenzi celor trimiși în fața lor pentru contravenție la legea pentru protecția vânatului. Mai mult ca jumătate din cei trimiși în judecată se achită, iar acei cari suferă condamnări, nu se aleg de cât cu o amendă de 100—200 lei, adică cu prețul unui epure, și rămân și cu arma asupra lor, ca să mai facă din nou braconaj.

Să se știe că deși vânătorul cinstit obține cu multă greutate o cutie de pulbere, pentru care are de alergat după un bon la Prefectură și este nevoit ca să se ducă

în anumită zi și la anumite ore la Depozitul R. M. S., totuși braconierul care abuzează de autorizația de a posedea armă, găsește ori când și foarte ușor muniție câtă vrea, căci ori-ce depozitar de articole de vânat îi vinde 5—6 cartușe încărcate pentru cari, din lăcomie pentru câștig, îi ia 10—14 lei de bucată și pentru a căror justificare nici nu trebuie să-și bată mult capul, căci se sustrage ușor controlului, trecându-le în contul unui cumpărător cu permis de vânat.

De aceea, atâta vreme cât vor exista prea mulți câini vagabonzi fără jujeu, prea multe autorizații posed-armă pentru alice, multe cartușe pline (încărcate) în comerțul liber; atâta vreme cât justiția va da multe sentințe de achitare celor ce sunt trimiși în judecată ca braconieri; atâta vreme cât încasările amenzilor se lasă din an în an; atâta vreme cât denunțătorilor de braconieri nu li se va da cât mai curând jumătate din amenzi, — așa după cum spune art. 92 din lege —, protejarea și înmulțirea vânatului (epuri, potârnichi, găinuși, capre) nu va fi asigurată și scopul urmărit de lege va fi departe de a se îndeplini, cu toate măsurile ce se vor lua de către vânătorii cinstiți.

De aceea socot că, aducând la cunoștință tuturor și autorităților în drept constatările triste ce-am făcut în cursul anului 1925, voi face ca să se ia măsuri în consecință, spre a se putea asigura o bună protecție și o înmulțire a vânatului util.

Cu ce fel de prepelicari să vânam?

de Ötvös Balázs, Szödrákos, Ungaria

După cum știm, rasele prepelicarilor sunt felurite. Sunt cunoscuți:

1. *Prepelicarii englezi*, cu patru varietăți.
2. *Prepelicarii germani*, cu zece varietăți.
3. *Prepelicarii francezi*, cu unsprezece varietăți.
4. *Prepelicarii maghiari*, cu o singură varietate (părul scurt, culoarea galbenă).

Așa numiții *pointeri* și *seteri americani* nu sunt altceva decât niște pointeri și seteri englezi (resp. gordon și irlandez) aclimatizați în America. Tot așa nu putem zice că formează o rasă specială *pointerul suedez* (culoarea galbenă), numit „Pointer Hertha“. *Pointerul spaniol*, strămoșul pointerului englez, nu mai există. Italienii n'au altă rasă națională, decât *spinonul* (cu păr aspru).

Prepelicarul ceh, nu avea înfățișarea câtuși de puțin nobilă; era greoi, cu mirosul cam prost, dar cu alte calități bune și nu forma o rasă deosebită, ci era numai vechiul brac german care dispăruse din Germania în urma regenerării acestei rase prin infuzie de sânge de pointer, și care se conservase în Boemia într'un număr considerabil. Ca rasă nici acolo nu mai există actualmente. *Pointerul bulgar* era un produs al încrucișării pointerului cu copoi indigeni. *Seterul rusesc*

nu era altceva, decât un seter englez aclimatizat în Rusia și numit acolo „Seter de stepe“.

Este oare necesar ca să existe atâtea feluri de prepelicari? Putem spune că *da*, de oarece fiecare rasă e creată în vederea unui scop oarecare, pentru îndeplinirea unor pretențiuni a căror îndeplinire nu o putem aștepta de la o altă rasă. De. ex: *Pointerul* este un prepelicar excelent, dar strict specialist. Are cel mai bun miros dintre toți prepelicarii, e iute, rezistent, suportă cele mai mari călduri, dar din naștere n'are pasiune pentru vânătoarea de baltă, nu suportă frigul și întocmai ca și seterii, nu e născut cu înclinația de a aportă și de a ține urma vânatului rănit.

Fiind însă inteligent și docil și dacă îi dăm un dresaj rațional, atunci aporțează ca și un bun retriever și ține urma vânatului mic rănit. Așa dar a fost necesar ca să creiem astfel de rase, care au o înclinație moștenită pentru vânătoarea de baltă, pentru vânatul mare și pentru aport.

Dar să ne ocupăm cu prepelicarii de rândul:

—1. *Prepelicarul englez.*

Fie pointer, sau ori-ce rasă de seteri, acesta e prepelicar „par excelence“, adică un specialist al

vânatului sburător de câmp (seterii au o pasiune înăscută și pentru vânătoria de baltă). Forma corpului e de o construcție ideală, mirosul lui e fenomenal, temperamentul colosal și posedă o rezistență nemai pomenită la alte rase. Inteligent și docil, el este ușor dresabil pentru dresorul care se pricepe la acest meșteșug, dar de neîntrebuințat în mâna vânătorului care nu se pricepe la dresaj și care nu știe să-l conducă.

Nu există o altă rasă, care să caute și să areteze atât de perfect, ca prepelicarul englez. Noi nu pretindem mult de la el, tocmai prin faptul că e specialist, dar acest câine îndeplinește datoria sa de specialist într'un mod cu adevărat minunat. E adevărat că pe prepelicarul englez îl interesează în primul rând vânatul mic viu și n'are înclinație moștenită ca să caute, să aporțeze și vânatul rănit, sau mort; dar el poate învăța și această artă.

Dresajul câinilor e astăzi atât de desvoltat, încât putem învăța să aporțeze chiar și copoi (prepelicarii mei englezi aporțează chiar și ciori și vulpi).

Englezul vânează cu doi câini. Pointerul, sau seterul străbate câmpia, având o chetă mare și alergând mereu în galop. Când însă vânatul pontat de prepelicar și sculat de vânător cade mort sau rănit, atunci munca prepelicarului s'a îndeplinit și atunci intră în acțiune „retrieverul“, adică un fel de câine de vânătoare, care n'are interes pentru vânatul viu, ci aporțează numai.

Noi însă nu vânăm cu două feluri de câini. Noi pretindem ca prepelicarul nostru — fie el chiar englezesc — să caute, să pondeze, să areteze vânatul viu, dar să și aporțeze vânatul rănit, sau căzut mort. După cum am menționat deja, prepelicarul englez poate deveni prin dresaj un apporteur excelent.

Dar cine să vâneze cu prepelicari englezești?

Vânătorul acela, care vânează pe terenuri șese, care are pe terenul său numai vânat mic. E drept că prepelicarul englezesc pondează și iepuri, dar e specialist mai întâi de toate la vânatul sburător de câmp —, prin urmare e apt pentru vânătorul care vânează cu deosebire prepelițe și potârniche.

Seterul e foarte apt și pentru vânătoria de baltă —, așa dar e câinele vânătorului, care pe lângă vânat de câmp mai are și vânat de baltă.

Prepelicarul englez, — mai cu seamă pointerul —, are un temperament colosal, caută cu nasul în sus și are înclinația moștenită din moși-strămoși ca să caute departe, adică are o chetă mare. (Eu din partea mea prefer prepelicarii cu cheta mare și iute, cari se depărtează chiar la 100—150 de pași. E datoria mea ca să-i dresiez astfel, că ori cât de departe ar fi ei, să pondeze neclintiți, până când voi ajunge la ei: așa dar să nu scoale vânatul pontat, până nu le dau eu voe, sau — ce e mult mai bine — până când nu scol eu singur vânatul). Să nu vă temeți, că prepelicarul cu cheta mare și iute vă strică vânătoria... dacă e bine dresat. Cel mai iute câine se depărtează numai atât de departe, până ce găsește vânat. Când mirosul vânatului îl hipnotizează astfel,

că dacă ar vrea chiar, el nu se mai poate mișca—de oarece capătă un choc de nervi—și stă neclintit până când vânatul se mișcă, sau se scoală —, noi avem timp destul ca să ne apropiem de el și să sculăm vânatul. Cu cât avem mai puțin vânat pe terenul nostru, cu atât mai trebuincios este un câine cu cheta mare și iute. Dacă câinele nostru e iute, găsește mai curând vânatul; dar dacă avem un câine cu chetă mică și înceată, atunci suntem siliți să-l urmăm pas cu pas; așa dar căutăm noi înșine și nu câinele! Chiar și pe un teren cu vânat mult e mai bun un câine cu cheta mare și iute, decât un câine care caută încet. Pe un teren bun, cu vânat mult, câinele iute nu se îndepărtează prea mult de noi, fiind-că gășind vânat, pondează mereu. Se înțelege însă de la sine, că iuțea căutatului trebuie să fie proporțională și cu finețea mirosului câinelui, căci, dacă „picioarele lui sunt mai iuți decât nasul lui“, atunci el nu are timp ca să simtă vânatul, ci îl scoală fără a-l pontă.

Există oarecare diferență în privința calităților vânătorești, între pointeri și seteri?

Diferența între pointer și cele trei feluri de seteri nu e prea mare, dar totuși putem zice, că alta e natura pointerului și alta cea a seterilor. Pointerul e specialistul vânătoria de câmp; seterul are pasiune și pentru vânătoria de baltă. (Și pointerul devine prin dresaj un câine apt pentru vânătoria de baltă!). Pointerul e cel mai iute prepelicar, și având un temperament invincibil e mult mai independent decât seterii; prin urmare e mai greu ca să-l ținem de scurt. Seterii sunt ceva mai calmi ca pointerul,—mai ales gordonul¹⁾. Acest seter e cel mai multilateral prepelicar englezesc, așa că din când în când reușim ca să-l dresăm și pentru urmărirea vânatului mare rănit (printre strămoșii gordonului găsim și un fel de copoi), și chiar ca să urmărească, să sugrume și să aporțeze vulpea rănită. Fiind de statură cel mai mare și mai greoi prepelicar englez, e cel mai calm dintre toți. Seterul irlandez (culoarea roșie) e cel mai iute, cel mai nervos seter, dar are calități foarte bune și de aceea este foarte răspândit în Anglia și în Germania, ocupând locul de frunte printre rudele sale. În țările scandinave el e cel mai preferat seter. (În fiecare număr al Revistei „Our Dogs“ găsim 15—20 de anunțuri despre seteri irlandezi, pe când oferte de pointeri și alți seteri de abia citim 5—6).

Seterul englez, (zis și seter Laverack, dar pe nedrept, căci întocmai ca și seterul „Lewelin“ acesta nu formează o rasă, ci numai o familie) e de statură și de mărime mai mică ca cei-lalți doi.

O altă diferență destul de importantă între pointer și seteri constă în natura robei. Pointerul are părul scurt și fin —, așadar suportă căldura, dar nu suportă frigul. Părul lung și mătășos al seterilor (gordonul

1) După cum observ, în România se numește mai mult „seter scoțian“; dar pe nedrept, căci cea mai răspândită gazetă kynologică a Angliei: „Our Dogs“, îl numește întotdeauna „Gordon“, și niciodată n'am citit „Shotish setter“.

are părul cel mai aspru dintre toți trei seteri) nu e o îmbrăcăminte grea, dar totuși e o sarcină considerabilă pe timp cald. Seterii suportă frigul destul de bine, dar nu în același grad ca prepelicarii germani, — mai ales acei cu părul lung și cei cu părul aspru. Imbrăcămintea seterilor e mai frumoasă, mai impozantă ca aceea a pointerului, dar când plouă, când ninge, când e noroi, când seterul lucrează pe terenuri umede, atunci părul se sbârlește, se umple de noroi, de murdărie, și de părul mățos se acată scafeți, așa că aspectul lui nu e plăcut. Dacă câinele cu părul scurt se udă, umezeala se usucă în scurt timp, dar părul higroscopic al seterilor reține umezeala mai mult timp; și fiindcă părul lung împiedecă respirarea pielii, ei au un miros neplăcut.

Rezumat. Prepelicarul englez e apt pentru vânatul mic de câmp (seterul și pentru vânatul de bălță), pe terenuri șese unde câinele cu cheta mare și iute nu dispăre după câte-va galopuri vederei conducătorului; pe câmpii întinse unde n'avem alt vânat decât prepelițe, potârniche și iepuri; pe terenul moșilor unde grâul și celelalte cereale se cultivă pe table mari, — dar nu pe terenurile cultivate de țărani, unde o mică suprafață de miriște se schimbă cu porumb și unde câinele cu cheta mare și iute e de neîntrebuințat. Prepelicarul englez e un câine foarte agil, care nu suportă lenevia și al cărui temperament de neînfrânat cere muncă neîntreruptă; el pretinde ca să-i dăm cât mai mult de lucru, căci numai prin muncă continuă îi putem tempera focul. Așa dar prepelicarul englez nu poate fi câinele vânătorului de la oraș, care numai Dumineca poate ieși cu el la vânătoare. Trebuie să menționez încă o condițiune: Prepelicarul englez, fiind de natură cam nervos, nu e creat pentru vânătorul nervos, căci cu cât vânătorul va fi mai nervos, cu atât mai nervos devine și câinele, pe care vânătorul nervos și impatent îl pedepsește pe nedrept. Așa dar câinele tratat greșit își pierde încrederea și iubirea față de stăpân, fără de cari un prepelicar este de neîntrebuințat.

— 2. Prepelicarii germani.

Prepelicarii germani de astăzi, sunt creați din prepelicarii vechi indigeni, regenerați cu ajutorul prepelicarilor englezi. Prin urmare, să nu ne închipuim că prepelicarii germani, numiți „braci“ sunt atât de calmi, atât de înceți ca prepelicarul german vechiu. Nu sunt atât de iuți și n'au temperamentul atât de înfocat ca prepelicarii englezi, dar totuși posedă un temperament destul de considerabil. Caută destul de iute și mai mult în galop, decât în trap, dar galopul lor e mai încet ca acela al prepelicarilor englezi.

Prepelicarul german e un câine multilateral, un „câine universal“. N'are mirosul fenomenal al pointerului, dar finețea nasului său e suficientă, ca să simtă la timp vânatul și să-l pondeze. Nu e specialist, ci un câine multilateral. Il putem întrebuința cu succes la vânatul mic de câmp unde are o chetă cum dorim, adică caută departe dacă îi dăm voce să se depăr-

teze, și caută și aproape, dacă'l ținem de scurt. Fiind de natură atașat, adică iubitor față de stăpânul său, nu e atât de independent ca prepelicarul englez; prin urmare îl putem întrebuința și la pădure, prin stușiuri, la baltă unde nu se îndepărtează prea mult de conducătorul său, ci menține contactul cu el, adică dispăre prin stușiuri, prin baltă, etc., pentru a reapăre din când în când, ca să nu-și piardă stăpânul din ochi. E un apporteur excelent și înăscut cu înclinația de a apporta, așa că devine fără mult dresaj un bun apporteur. El ține urma vânatului rănit atât de bine, că, dacă are destulă practică formată prin dresaj, nu ni se pierde vânatul rănit, fie el sburător, fie alergător. Are pasiune pentru vânătoarea de baltă — mai cu seamă acei cu părul lung și acei cu părul aspru —, e îndrăsnit față de răpitoare (vulpe, dihor, pisică), pe care le gonește, și ajungându-le le sugrumă și le aporțează. E bun și la vânatul mare, — nu însă ca copoi, ci numai ca un substituitor al limierului. Puțină practică îi este de ajuns ca să învețe să țină urma vânatului mare rănit, pe care îl caută fiind legat de curea, sau liber. Dacă e născut cu înclinația de a boci ¹⁾ (Totverbellen) vânatul mare găsit mort, și e dresat la această artă, atunci îl și bocește. Dacă n'are această înclinație dela natură, desvoltată prin dresaj, atunci „raporțează“ (Totverweisen), adică găsind vânatul mort el se întoarce la stăpânul său și se arată vesel, (sau sare pe noi), și apoi îl conduce la locul acela.

Bocirea o învață prin dresaj numai acel câine, care e născut cu această înclinație, dar raportarea o poate învăța prin dresaj fiecare câine, dacă are talentul de a ține urma vânatului rănit și dacă e destul de inteligent ca să înțeleagă această artă. Numai bestia numită „copoi“ nu învață nici bocirea, nici raportarea, căci acest animal sălbatec, care nu e demn ca să fie tovarășul vânătorului, ține urma vânatului rănit, dar găsindu'l, primul său lucru e ca să'l mănânce.

Prepelicarul german fiind un câine multilateral, e un câine universal pentru toți vânătorii. E drept că el nu e specialistul vânatului de câmp, ca pointerul, dar tocmai prin faptul că este mai încet și că nu se îndepărtează prea mult de noi, îl putem întrebuința cu bun succes pe câmpiile cultivate de țărani, unde mici table de miriște se schimbă cu porumb, cartofi etc. (Cine vânează pe moșii și numai la vânat mic de câmp, pentru acel vânător nu există alt câine, decât prepelicarul englez!) Mirosul lui e destul de bun și suficient ca să simtă vânatul dela o depărtare convenabilă. Prepelicarul german modern caută întocmai ca pointerul și pondează și aretează cu nasul în sus. Dar noi găsim printre prepelicarii germani și câini, cari cau'ă cu nasul la pământ. Am observat din practică (până acum am dresat peste o sută de prepelicari), că acești câini sunt cei mai siguri apporteur și că au talentul, moștenit în cea mai mare măsură, de a ține urma vânatului rănit. Cu toate acestea, eu prefer prepelicarul german care caută cu nasul

1) A lătra pe loc.

în sus, căci cheta cu nasul în jos are multe desavantaje, a căror menționare n'are loc în acest articol.

Fiind foarte inteligent, el pricepe ușor că pe terenuri deschise datoria lui e de a pontă vânatul găsit; dar pontarea fiind desavantajoasă prin stufiguri și bălți, unde câinele după câțiva pași dispăre din ochii conducătorului, acolo el nu pontează, ci scoală vânatul găsit, fără a-l goni însă. Această muncă se numește „a stârni vânatul“. Se înțelege dela sine că în acest caz câinele trebuie ținut de scurt, pentru ca vânatul sculat să se ivească încă în limita armii noastre.

Prepelicarul german e în primul rând apt pe acel teren de vânătoare unde pe lângă câmpii se află păduri și bălți; unde pe lângă vânat mic avem și vânat mare; unde vânătorul știe că prima sa datorie e aceea de a stârpi răpitoarele (vulpi și pisici sălbătece); unde avem trebuință de un prepelicar care ne însoțește întotdeauna când ne aflăm pe teren, — chiar și la vânătoarea cu bătăiași; unde avem de aface cu braconieri și cu hoții de lemne, de oarece prepelicarul german poate fi dresat și „la om“ adică să ia urma braconierului sau hoțului și să apere pe stăpânul său în cazul când e atacat. Prepelicarul german e în primul rând câinele vânătorului profesionist, care se află toată ziua și chiar și nopți întregi pe teren.

Care e cel mai bun prepelicar german?

Cel mai talentat dintre toți e acela cu părul scurt (kurzhaariger Vorstehhund), care a păstrat calitățile bune ale prepelicarului vechiu german, împerechindule pe acestea cu calitățile moștenite dela al doilea strămoș, adică dela pointer. În Germania, e rasa cea mai favorizată; dar și în Austria, în Ungaria, precum și în Ardeal ea este cea mai răspândită rasă germană.

Singurul desavantaj al prepelicarului german cu părul scurt este acela, că mulți câini n'au pasiune mare pentru vânătoarea de baltă și nu suportă frigul în acea măsură ca cei cu părul lung și cu părul aspru. Cele 4 varietăți ale prepelicarilor germani cu părul aspru și cele trei varietăți ale prepelicarilor germani cu părul lung au o mare pasiune pentru vânătoarea de baltă și suportă cel mai mare frig, — dar nu prea se împacă bine cu căldura, și mai cu seamă cu căldura din România.

Cel mai bun miros îl are prepelicarul cu părul scurt (pointer!).

3. Prepelicarul maghiar.

Această rasă e creată din prepelicari și copoi indigeni și este regenerată cu sângele pointerului. E cunoscută în Ungaria cam de pe la mijlocul secolului trecut; dar deoarece și în Ungaria s'a introdus moda, că tot e mai bun ce e străin și apusean, vânătorii, încântați de pointeri, seteri și prepelicari germani au neglijat acești câini. Acum e o rasă de pur sânge, înregistrată în cartea matricolă (Stammbuch) a prepelicarului maghiar și are deja 7 șapte generații înscrise în matricolă.

Crearea prepelicarului maghiar a fost trebuincioasă în Ungaria, fiindcă pointerul și seterul sunt strict

specialiști, iar prepelicarii germani n'au mirosul prepelicarilor englezi.

Prepelicarul maghiar e de asemenea un câine universal. Moștenind nasul pointerului, e un prepelicar „par excellence“ de prima clasă. Având și sânge de copoi și chiar și de limier, el are înclinația înăscută de a ține urma vânatului rănit și chiar și a vânatului mare. Are pasiune destul de mare pentru vânătoarea de baltă și aporțează dela sine, adică devine un apporteur pasionat, — chiar și fără mult dresaj. Prepelicarul maghiar e cel mai ascultător prepelicar dintre toate rasele, așa că dresajul său e foarte ușor, — chiar și pentru începători. Acest prepelicar are un mare avantaj față de ceilalți prepelicari. În Ungaria expozițiile canine nu sunt introduse decât de 12 ani, și fiindcă prepelicarul maghiar încă nu era o „rasă recunoscută“ pe acele timpuri, nu figura la expozițiuni. El eră câinele vânătorului practic, și vânătorul practic ținea câinele numai pentru vânătoare, — adică vână cu el. Prepelicarul maghiar era un câine de muncă, întrebunțat la vânătoare din moși-strămoși, pe când celălalte rase, fiind rase „recunoscute“ și rase *de modă*, figurau la expozițiuni. Devenind renumiți prin premiile căpătate pe la diferitele expozițiuni, ei fură căutați ca material de prăsilă, neținându-se însă seamă dacă erau buni sau nu și la vânătoare.

Acum vedem la expozițiuni și prepelicari maghiari; dar aceștia sunt strict controlați, dacă provin din strămoși buni la vânătoare.

Prepelicari maghiari sunt puțini chiar și în Ungaria, iar prețul lor e atât de mare, încât nu poate fi încă vorba de o importare în România. În părțile alipite se află câțiva prepelicari maghiari. (Am recensat unul foarte bun, ca jude, la cursa prepelicarilor din Careii-Mari, anul trecut, 23 Octombrie).

1. Părul lui e prea scurt, prea fin. (Pointer!). Suportă cele mai mari călduri, e rezistent (nu e atât de iute ca pointerul), dar nu suportă frigul.

2. Culoarea lui roșie-gălbuie seamănă prea mult cu a vulpei, așa că la vânătoarea prin păduri suntem expuși primejdiei ca să-i împușcăm în loc de vulpe.

De altfel e cel mai apt prepelicar pentru un vânător și dresor începător.

4. Prepelicarii francezi.

Eu am prea puțină practică în cece privește prepelicarul francez. N'am avut până acum decât doi, și așa nu pot face o critică competentă asupra acestei rase, căci cu toate că amândoi erau destul de buni, totuși nu sunt în stare ca să generalizez experiențele făcute cu acești doi câini.

În Europa centrală nu găsim prepelicari francezi, fiindcă celelalte trei rase îndeplinesc pretențiunile noastre, cerute prepelicarilor.

Cine vrea informațiuni mai amănunțite asupra prepelicarilor francezi, să citească articolul D-lui Medianu despre prepelicarii francezi, apărut în numărul „Revistei Vânătorilor“ din Septembrie anul trecut.

Sichormelele lui Murtazà

Amintiri din Cadrilater

Prietenului G. Scioșteanu

de V. Ionescu-Siliștea (Teleorman)

Căzâlbașul Murtazà Mehmet din satul Enge-Kioi erà grozav de *meracliu* după vânătoare; adică pătimaș din cale-afară!

Toamna, de cum începea să cadă frunza îngălbinită de brumă și până primăvara când se lua zăpada, mai nici-odată nu-l găseai acasă, căci veșnic rătăcea prin pădurile ce se întindeau cât puteai vedea cu ochii, în jurul satului.

Prin aceste păduri, unde mișună tot felul de vânat (epuri, vulpi, porci mistreți, pisici sălbatice etc.), Murtazà își petrecuse copilăria și cunoștea toate văgăunile, toate colnicele și toate „*ghiolurile*“ unde vara pe căldură se bălăceau „*Câr domuzii*“¹⁾, știind precis din cotro vine, sau încotro merge cea mai mică potecuță, cel mai ascuns drumeag...

Drept armă de vânătoare avea o pușcă—„*cițea*“²⁾, — veche, mâncată de rugină, cu țeava lungă și groasă, rămasă moștenire dela răposatul său „*baban*“, *baş auvgiu*, de pe vremea lui Osman Pașă — zicea el — și cu care dădea la sigur chiar în porci mistreți: căci putea să încarce în ea „*praf*“ și poșuri ca'ntr'o țeavă de tun.

N'ar fi dat-o pentru nimic în lume și o ținea ascunsă mai mult în pădure, într'un loc știut numai de el, de teamă ca nu cumva jandarmii români din sat să afle și să i-o confiște.

Nu-i erà lui atât de „*gezà*“ și „*hopus*“ (amendă și închisoare) ce i-ar fi dat legea, cât de „*cițea*“.

Și mai avea turcul o găină neagră (*carà tauc*) pe care o ducea noaptea cu el în pădure și o căraia până aproape de ziuă în preajma vizuinilor de vulpe („*tilchì cuirisù*“); că de multe ori se pomenea cu jivina la doi pași de el, atrasă de crăonitul găinei. Apoi mai purtă la brâu, pe lângă nelipsitul cuțit turcesc, sau înfiptă la *cealmaua* dela *fes* o *șuvloae fermecată*, cu care chema în miez de noapte sălbăticiunile din adâncul pădurilor.

Ninsese de câte-va zile și Murtazà stà ca pe ghimpi. S'ar fi dus să-și potolească „*meracul*“ ce-i dădea mereu ghes, dar terminase praful de pușcă, și la „*Tutracan*“ — așa'i zic turcii orașelului Turtucaia — nu fusese cam de mult.

Intr'o după amiază îl întâlnesc pe drum și-i zic așa cam pe turcește, cam pe românește, căci multă turcească nu prea învățasem:

— „Be Murtazà, la mine „*ileazâm*“ o blană de „*tilchì*“; cum am face „*biliazer*“?!”

Turcul înțelegând cam ce vroiam eu să-i spun, îmi răspunse și el tot într'un fel de amestecătură de limbi:

— „*Efendi, la mine ioc iarba, la domita cioc var. Aste nopte beraber ghidegeis la padur, împușcat io tilchi, luat la tine pele*“.

Pricepui că cerea ceva iarbă de pușcă și că mă invită să mă duc în noaptea aceia cu el la pădure, că o să împușcăm o vulpe și să iau eu blana.

Ii zic: „Bine Murtazà, la ora șapte diseară să vii să mă iei“.

Și turcul s'a ținut de vorbă.

Erà o lumină ca ziua! Ne cuibărisem amândoi la rădăcina unui tufan gros, eu cu fața spre miez-noapte, el spre miez-zi. De jur împrejur limpeziș ca în palmă, nici o tufă, nici un măracine, iar ca la o pădure aproape numai de corn, deasă ca peria vre-o 60 de metri se întinde pădurea „*Câzałgî Orman*“, și burdușită mai peste tot de vizuini de vulpi.

După ce îmi dete toate instrucțiunile, cum și ce trebuia să fac, Murtazà scoase dintr'un săcotei cu care venise la subțioară, un mototol negru pe care mi-l întinse mie, zicându-mi încet:

— „*Banabac efendi, ține tauc asta, jagem la el, crau*“. Cu alte cuvinte să iau găina și s'o crăonesc, în timp ce el stà cu pușca gata la pândă.

Rezemai arma de pom și luând găina, începui s'o sgâlțâi, la început mai încet, apoi mai cu putere; dar orătenia nici nu mișcă. O mai sucii, o mai învârtii, nimic; par'c'ar fi fost moartă!

O apukai de creastă, o smotocii bine, îi mai sucii gâtul nișel, o tăvălii cu burta prin zăpadă, dar degeaba; par'că erà făcută din cârpă.

— „Nu cârâe be Murtazà“ — îi zic eu pe șoptite, intrigat că pasărea, cu toate torturile la care o supuneam, se încăpățână să nu-mi dea ascultare, și i-o dădui înapoi.— Dar.. minune! Indată ce găina trecu din mâna mea într'a lui, ea începu să crăone așa de amar-nic, de-ai fi crezut că cineva i-a pus cuțitul la gât. Pe mine mă umflă răsul și erà gata-gata să pufnesc, dar conform consemnului dat de tovarășul meu mă abținui cât putui, că doar eram la pază. Imi ziceam doar în gând: A dracului jiganie, la mine nu zise nici crau și uite cum țipă la el! Secretul însă l'am aflat în urmă. Murtazà avea un meșteșug: O scârpina cu degetul sub aripă și găina gâdilându-se căraia și cotcodăcea de'ți spârgea urechile.

Trecuseră aproape două ceasuri de așteptare zadarnică și cu toată larma și gălăgia ce o făcea „*taucul*“ nostru, nu se arată nimic.

— „*Cioc șeitan, bee,.... ioc câsmet!*“ Zise turcul mirat, expresie care în românește ar însemnă: Hai de aci dracului, n'avem noroc! Apoi vârî găina iar la loc în sac.

Eu stam ghemuit lângă tufan, cu ochii pironiți

1) Porci sălbateci, mistreți.

2) Pușcă.

spre pădure, că doar-doar s'o ivi ceva, când deodată tresării speriat, auzind la spatele meu un orăcăit strident și foarte puternic. O clipă mi-a fulgerat prin minte gândul că turcul adusese cu el și vr'un ied! Intorc repede capul și văd pe Murtază, cu mâinile pâlnie la gură, închizând și deschizând în mod alternativ palmele, și suflând în nu știu ce, căci scotea un fel de orăcăeli și smercăneli de te înfiorau! Asta e dracul gol, — îmi zic eu —, și întorcându-mă iarăși la loc îmi luai din nou poziția de pândă, cercetând cu privirea marginea pădurei.

Nu trecu însă mult timp când un fel de zgomot, o zupăneală surdă, abia pronunțată, îmi atrase atenția și în acelaș timp văd cum din umbra crângului se deslușesc bine două luminițe, apoi o mogâldeată neagră, ce părea de cărbune pe albul zăpezii. Acum dânsa înaintă repede drept către mine. Un fior neînțeles îmi străbătu în clipa aceia tot corpul.

Dacă e vr'un haitac de lupi? Poate că ceilalți vin pe urmă—îmi ziceam eu în gând—... căci ce e drept, dihania aia neagră mi se părea, pe fondul alb, cât un mânzat.

Copacul lângă care ședeam, fiind prea gros și cu coaja netedă, nu avea nici o cracă, nici un nod de care să te poți agăța, așa că într'un caz de pericol orice posibilitate de urcare era exclusă.

Mogâldeata înaintă mereu și ca la vre-o 25 de metri se oprî brusc, în timp ce Murtază, care pe semne că o văzuse și el, scotea acum niște orăcăeli deznădăjduite.

Așez încet patul puștei la umăr, ochesc drept între cele două puncte luminoase ce scânteiau ca fosforul și trag....

Se vede însă că de prea multă emoție am slobozit amândouă focurile dintr'o dată. O chișnitură însoțită de horcăeli, câte-va svârcoliri pe zăpada pătată de sânge și biata mogâldeată rămase întinsă, nemișcată pe omăt.

— „Ha, ha, ha... tilchî genabet, hoș ghealdin! Cioctan becleeris seni“ — zise Murtază, făcând haz...; adică: „Vulpe afurisită, bine a-i venit, că de mult te așteptam!“ Și până să mă ridic eu, căci îmi amortiseră picioarele, turcul o și înhățase de după ceafă și o judecă: „Tauc a? Taușan a? Maninga la tine taușan (epure)?“ Apoi, luând-o la spinare, o pornirăm veseli spre casă.

Când am intrat în sat cântau cocoșii de miezul nopții. A doua zi, curios să știu cum și din ce era făcută țuvloaia cu care Murtază ademenise lighioana, i-o cerui pentru a o examina. Ce credeți că era? Nimica toată! O țevă de trestie, lungă cam de 10 cm. și de grosimea obișnuită a creionului. Țeava era crăpată drept în două, fiecare jumătate fiind teșită —ascuțită—la ambele capete, așa că împreunându-le din nou, se forma la cele două extremități câte un unghiu ascuțit. La mijloc — între jumătățile de țevă — era așezată o pelliță bine întinsă, țeava fiind strâns înfășurată cu ață subțire de mosorel.

Cu acest mic și rudimentar instrument — care-mi trăsese mie nițică spaimă — Murtază imită la perfecție guițatul disperat al unui epure, căzut din nenorocire în ghiara cumetrei vulpi.

Din seara aceia, între mine și turc se legase o strânsă prietenie și el devenise tovarășul nedespărțit al meu în zilele de iarnă, când neavând ce face luam pușca la umăr și cutreeram pădurile...

Ultima noastră întâlnire, când ne-am luat adio unul dela altul, a fost a doua zi după sunarea mobilizării din 1916, pe cheiul Dunărei dela Turtucaia; eu plecând ca să-mi fac datoria, iar el cu o rogojină făcută sul la subțioară, împreună cu alți coreligionari de ai săi, aștepta șlepul ca să-i treacă în teritoriul vechiu, unde fugeau de teama urgiei războiului.

De atunci nu l-am mai văzut pe Murtază —, bunul și nedespărțitul meu tovarăș de vânatoare...

Anul 1898

Ocolul Silvic Mânăstirea Cașin, jud. Bacău

O vânătoare de urși la Piscul Bârnei. Un dubleu la urși - Ernest. Gheorghiu

in cauza unor interese familiare am cerut ca să fiu permutat din jud. Neamț la ocolul de munte Mânăstirea Cașinul, din jud. Bacău. Acesta era un ocol așa cum îmi place mie și aproape de Tg.-Ocna, unde aveau un frate mai mare care era medic primar al spitalului

La acest ocol am găsit niște locuri minunate de vânatoare, atât pentru vânatul mic, cât și pentru cel mare; apoi, pe lângă fratele meu care era un pușcaș vajnic, am mai cunoscut și printre pădurarii statului și țărani mai mulți pușcași buni, pătimași în ale vânătoarei, — așa că eram în elementul meu.

Anul 1898 a rămas legendar pe văile mânăstirii Bogdana și Cașin, fiind anul cel mai bogat în vânat. ce am întâlnit în cursul vieții mele. În primăvara aceluia an am avut un pasaj de sitari, pe care n-voi uita nici până la moarte, căci atunci am împușcat

Sf. Spiridon din Iași și totdeodată și un vânător înfocat, cu care făcusem în copilărie împreună ucenicia vânătoarei.

numai noi doi,—adică eu și cu fratele meu—, câteva sute de sitari....., fără ca să spun vr'o laudă vânătoarească.

Toamna, făcându-se ghindă multă în părțile pădurei cu stejar mult Bogdana, urșii au găsit de cu vreme hrană îmbelșugată acolo, căci în alte părți nu se făcuse deloc ghindă. Cum pădurile acestui ocol silvic se țin lanț cu muntele cel mare unde jivinele aveau locașul lor favorit, fără ca acești codri să fie întrerupți de sate sau luminișuri mari, dihaniile au coborât la mâncare de timpuriu, prin luna Septembrie. Ele erau foarte multe, după cum se putea constata cu ușurință după urme și băligi.

Locurile de vânătoare erau foarte apropiate de Mânăstirea Bogdana, unde aveam noi conacul nostru obișnuit. Gonaci bine dresați aveam îndeajuns, iar vânători berechet. Pădurile vecine cu Bogdana statului aveau desimi mari, așa că jivinele, după ce se săturau treceau în țihlișurile alăturate, unde stăteau ziua liniștite și în siguranță, nefiind nici o exploatare atunci pe acolo.

Fiind anunțat de pădurarii statului că s'au ivit câți-va urși, am pus la cale ca în fiecare Duminică și sârbătoare să le dăm câte un atac, profitând de un an așa de bogat în jivine.

Pe la 15 Septembrie fixarăm primul asalt.

De Sâmbătă seara ne înființarăm la Mânăstirea Bogdana, eu, fratele meu, un șef picher Tudoriu, bun vânător și pasionat după vânatul mare, un tânăr moșier Alexandru Borș care era rudă cu noi și 5 pădurari vânători. De cu seară făcurăm planul de atac și aranjaram vr'o 12 bătaiași, dându-le la fiecare pistoale cu câte 2 focuri. Apoi ne culcarăm de vreme în seara aceea, și cu 2 ceasuri înainte de a se crăpa de ziuă furăm cu toții în picioare. Bătaiași avuseseră ordin să se adune de cu noapte, și o pornirăm cu toții pe jos, agale, — locurile de bătaie nefiind departate.

În apropierea mânăstirii, cam la un km. în calea noastră, eră un petec de pădure cu o desime mare, așezat dedesubtul dealului Piscul-Bârnei spre care mergeam, și care desime nu avea mai mult de 20 ha. Călăuza, și în același timp conducătorul vânătoarei eră un pădurar cu numele de Neacșu, care făcea slujbă la stat chiar la pădurea Bogdana. Acesta ne propuse ca să batem la repezeală acea desime, căci văzuse multe urme de urși acolo și bănuia să găsim ceva.

Zis și făcut! Noi vânătorii o luarăm spre muche, iar bătaiași rămaseră jos la poale; vântul eră bun, căci bătea din față, iar bătaia n'avea 400 m. lungime. Păstraram cu toții o tăcere și o liniște mormântală, și după o $\frac{1}{2}$ de ceas începui bătaia. Noi eram înșirați în diagonală pe culmea dealului, înconjurând desimea, și nu eram postați la anumite țiiatori, cum se obișnuiește mai ales la vânatul mare, ci stăteam unul de altul cam la 50—80 de metri, văzându-ne între noi.

Deodată zării ivindu-se din hățiş un urs mare gulerat, care venea la pas înspre mine; puțin în urmă

apăru un al doilea urs, un juncan voinic, ceva mai mic decât primul.

Eu eram așezat în dosul unui fag secular, iar vântul fiind favorabil, urșii nu m'au simțit; căci vânatul mare are mirosul puternic și descoperă de departe pe dușmanul care îi stă în cale—, mai ales atunci când vântul suflă cât de puțin dinspre linia vânătorilor. Deaceea trebuie neapărat ținut seamă la bătai, ca vântul să ne vie în față, adică să bată dinspre vânat.

Primul urs îl lăsa să vie până la 10 pași și apoi ochii cu sânge rece la cap. Lovitura a fost fulgerătoare, căci ursul căzu trăsniț; însă mai avu putere ca să se ridice pe labele dinapoi, căutând să descopere dușmanul. Al doilea urs, care se afla cam la o depărtare de 20 de pași, a rupt-o la fugă înapoi; însă fu și el ajuns de glonțul conic, cal. 16 din țeva stângă a armei, care'l lovî în spata dinainte și'l făcu să cadă puțin mai încolo. Mă uitai repede la primul urs, care mormăia cu clăbuci de sânge la bot, gemând dureros. Armai țeva expressului din nou și îi trăsai un al doilea glonte la ureche, care'l doborî la pământ, și ursul nu mai dete nici un semn de viață.

În acest timp veniră și bătaiași, aducând juncanul din vale. Primii felicitările lor și le spusei că acesta este primul dubleu la urși și va fi, cred, ultimul din viața mea; și așa a și fost.

Stăturăm un ceas pe loc prohodind urșii și jupuindu-le blănille, pe cari le trimiserăm apoi la mânăstire ca să le dea sare, și în urmă pornirăm veseli spre fundul Bogdanei, la *Ruptura Veche*, renumită prin faptul că acolo mai întotdeauna s'au împușcat jivine mari.

La a doua bătaie un urs trecu pe sub linia vânătorilor, iar un al doilea fu rănit de țărani și scăpă, fără a'l mai putea găsi.

În fine, către amiază, ajunserăm în apropierea *Rupturei Vechi*, unde ne așezarăm la mâncare în jurul unui foc mare, într'un loc dosnic și retras, ca să nu se facă sgomot.

Îl chemai pe Neacșu, vânătorul ce ne conducea, care fiind și pădurar la acea pădure, cunoștea amănunțit tot ce se găseă acolo. El ne spuse că în locul acela sunt urși mulți ca iepurii și că vor trozni focurile ca la Plevna; va fi mândrețe mare, numai să nu ne grăbim la tras, căci acolo e tot meșteșugul la vânatul mare: „Lasă aproape și ocheste bine! Deaceea țărani cu puști cu capsă, — de multe ori legate cu sfoară —, doboară ursul cât de mare cu un singur foc, pe când coconașii dela oraș, cu puști *Lifoșea*, scapă mai întotdeauna dihania mare. Azi simt eu, c'are să chie tãmbălău grozav și are să huiască văzduhul de focuri, că tare îmi place să le aud *mozica* lor în pădure!“

„Să dea Dumnezeu!“, îi răspunserăm noi în cor, și după ce ne potolirăm stomacurile o pornirăm spre țiiatori, în vreme ce plecară și bătaiași spre coada *Rupturei*, la o distanță de 2 km. depărtare de vale.

Eu și cu fratele meu ocuparăm *Țiutoarea Dracului*,

pe unde trebuia să treacă orice urechiat care s'ar fi aflat în bătae.

Focurile trase din pistoale în linia bătaiașilor ne-au deșteptat din amorteală și toți puserăm mâna pe pușcă, ca electrizați, deschizând ochii mai atenți. După puțin timp un foc puternic dudui în linia pușcașilor, apoi al doilea, al treilea și în fine zăresc, nu departe, venind în galop un urs frumos spre fratele meu, care luându-l de departe pe cătare îi

trimise la 15 m. un foc drept în frunte. Ursul se dădu peste cap, și se întinse apoi, rămânând nemișcat.

La sfârșitul goanei mă dusei la fratele meu și îl felicitai. Eră roșu ca un rac de emoție și de bucurie, în vreme ce vânătorii se adunau, aducând un câprior. În acea bătae se mai scăpase încă un urs, care fugi rănit.

Cu ursul pus pe drugii plecarăm spre mânăstire, unde ajunserăm târziu. Acolo cinaram și ne culcarăm obosiți, căci a doua zi ne chemă pe fiecare datoria.

Intâmplări de vânătoare și de voiaj în Sumatra estică

(Urmare)

de C. A. Eberle

Bastimentele, în drumul lor spre Constantinopol trebuie să arate aici pașapoartele și de obicei sunt oprite o oră. Aici se produce un curent mare din marea Egee în Dardanele, contra căruia au mult de luptat bastimentele mici și vântrelele. Vaporul se ține aproape de malul european, care e pustiu și fără interes, pe când pe partea Asiei, câmpiile roditoare, colinile păduroase și satele frumoase oferă priveliștea cea mai încântătoare. Incetul cu incetul se lărgeste strămoarea Dardanelor; în locul unde aceasta trece în marea Egee, se află, la gura fluviului Meander, fortul Kum-Kale. În fața lui Kum-Kale, pe cel mai înalt vârf al Chersonesului tracic se înalță fortul Sedt-üd-bahr-Kalessi, cu un far. Ceva mai departe înspre nord, în dosul unei fortificații ce poartă denumirea de Eski-Hissaslik, niște ruine fără forme indică vechiul oraș Elaius, adesea ori citat în războiul Peloponez. În dreapta, înspre N. W. se vede insula Imros, în dosul căreia se înalță în depărtarea azurie munții insulei Samothrake. Lăsarăm deasemenă în dreapta o grupă de insule mici, ridicate numai puțin peste nivelul mării. De acolo urmează Besika-Bai, pe coasta Troiei, între capurile Beschik-Burun. Vaporul își urmează acum calea printr'o strămoare de vr'o 7 km. lărgime, care desparte stâncoasa insulă Tenedos de Continent și trece pe lângă orașul Tenedos, capitala insulei. Ea este înconjurată de un zid cu multe turle, iar pe o colină se află citadela. Inspre sudul orașului se găsesc niște mori de vânt și un mic fort. Vaporul își menține direcția spre sud, la o distanță oarecare de coasta Troiei, care se ridică peste celelalte și e formată de stânci păduroase și de vârful lanțului munților Ida. Apoi înconjurăm fortul Baba-Kalessi și ne îndreptăm spre est, trecând în canalul Musselim, între continent și insula Mitilene. Vaporul își ia cursul spre insula Para; apoi ajungem lângă Chio, trecem de insulele Ciclade și lăsăm în dreapta Candia, ajungând apoi în largul mării Mediterane. Toată ziua avuseserăm un timp admirabil, și un vânt cald adia dinspre coasta africană. Cu plimbări pe popul corăbiei, cu mâncare și băutură, ne trecu timpul. Marea e foarte liniștită. Societatea noastră de voiaj se compune dintr'o contesă

italiană cu 5 copii și o guvernantă atrăgătoare, un dandy egiptean (descendent al profetului) și mulți perși, arabi, evrei și greci. Pasagerii clasei întâi a vaporului sunt încântați de frumusețea italienei, care are de concurență o altă frumusețe brună —, o armeană. Printre pasagerii clasei a doua concurează o greacă cu o egipteană cu ochii scânteetori, cu fața acoperită și care are pe nas o verigă de metal, spre a face pe cât se poate ca să nu fie recunoscută. Printre pasageri se mai află și un baron ungar, a cărui țintă de drum nu era fixată. Pentru moment el se ducea să viziteze pe diferiți domnitori, pe sultanul vice-rege al Egiptului etc., vrând ca dela Cairo să se ducă la Paris, sau la Shanghai. Unde e situată această ultimă localitate nici n'avea idee, dar spera să găsească acolo pe împăratul Chinei și să-i prezinte omagiile sale.

Cam pe la ora trei după amiază zărirăm pământ. Coasta egipteană e plană de tot și n'are nici o culoare; de aceea nu se vede la depărtare mare și se poate observa numai de pe catargul corăbiei. Creșterea numărului vapoarelor în acest loc ne arată însă că ne apropiem de Alexandria. De obicei, marea e neliniștită spre coasta aceasta. Ca la un ceas depărtare de port se găsește farul. Apropiindu-te și mai mult începi să distingi coșuri fumegânde, nenumărate mori de vânt; spre stânga se vede palatul vice-regelui Mustapha Pascha, iar în dreapta spre fund coloana lui Pompei. Tot în dreapta îți atrage privirea fantasticul palat El Mek, care fu zidit de Said Pascha, și care azi e aproape dărâmat. Intre toate acestea și oraș, se află un rând de baterii pe mal, și niște dumbrăvi mari de palmieri. După ce trecerăm de spărgătorii de valuri, apăru portul animat cu orașul în fund. La 4 fără un sfert ancora fu aruncată; câteva bărci cu autoritățile portului ne eșiră înainte iar pe urmă veni o barcă pentru noi, cu cavasul consulatului, care fusese trimis spre întâmpinarea noastră. Trecerăm vama fără a ni se mai revizui bagajele și ne suirăm într'o trăsură, care ne lăsă la hotelul Alba unde ne instalarăm. De acolo pornirăm spre coloana lui Pompei, care actualmente este singura rămășiță a vechii Alexandrii. Pe un fundament brut,

construit din bucăți de lespezi pe timpuri vechi, se ridică o admirabilă coloană de granit roșu de Assuan. Stâlpul, lucrat dintr'o singură bucată, e de 20.4 m. înălțime, are baza de sus de 2.70 m., un diametru de 2.30 m. și este încoronat de un chapiteau corentin. Monumentul, a cărui înălțime e de 32 m. fu ridicat în primii ani ai secolului întâi d. Ch. de către prefectul Pompeius, în onoarea împăratului Dioclețian și reprezintă probabil statuia acestuia. Cale de vr'o 10 minute dela coloana lui Pompei, sunt catacombele pe cari le-am văzut numai superficial, căci începuse a se întuneca.

Alexandria nu are deloc tipul unui oraș oriental. Numai în partea nordică unde locuiesc turcii, și mai mult încă în partea de vest și pe drumul între ambele porturi, în cartierul arab, se vede o viață orientală. Cartierul francez prezintă din contră o fizionomie europeană. Străzile, în general drepte și largi sunt bine pavate, iar stilul caselor e internațional. Din statuele de pe timpurile grecești sau romane, Alexandria n'a păstrat mai nimic. Seara, mâncărăm foarte bine într'un restaurant din piața Ibrahim, și de aci ne duserăm în mahalaua Ginenak, în cartierul arab. Toate străzile de acolo sunt strănte, dar bine luminate. Pe deasupra străzilor sunt întinse sârme.

de care sunt agățate lampioane. Aicea localurile de noapte se țin lanț și ele sunt vizitate de dansatori și dansatoare. Intrarăm într'o cafenea mare, luminată de vr'o 100 de lămpi. Printre lămpi erau atârinate bombe de metal, cari făceau un efect frumos. Publicul se compunea numai din arabi. Pe scenă o bandă de lăutari sdrângănea din tamburine, tobe și clarinete cele mai monotone sunete, cari pentru urechi europene erau niște melodii neînțelese. Mai multe baiadere executau serpentine—, un dans foarte apreciat în nordul Africei. Toate erau încărcate de giuvaeruri și purtau veste de mătase, cari le ajungeau până sub talie. Mai jos de talie ele aveau niște tricouri, iar la șolduri erau încinse cu un cordon de panglică. Trebuia să admir cu câtă perseverență se executa acest dans, obositor în cel mai înalt grad pentru mușchi. Din nefericire nu puturăm înțelege cuvintele arabe cari acompaniau dansul.

Acı rămaserăm 2 ore, iar după aceea cutreerăm cartierul și descoperirăm hala de bere Puntigamă, unde băurăm o bere admirabilă. Pe la orele 1 ne-am dus apoi acasă. Sâmbătă 23 Noembrie dimineața am plecat la gară, luând expresul de Cairo. Părăsind Alexandria vezi întinzându-se marea Mareotei, care are o întindere de aproape 40.000 ha.

COMUNICARI

Primum la redacție următoarea scrisoare, din partea d-lui Petre Iordache din Craiova:

Onor. Redacției „Revistei Vânătorilor“

Subsemnatul, membru aderent la U. G. V. R. și abonat la revista D-v, în scopul lămuririi unei chestiuni care rămâne încă în întunec, vă rog să publicați în „Revista Vânătorilor“ cele ce voi avea onoarea a vă comunica mai jos; unde vânătorii cititori ai acestui organ oficial, văzând cele ce se petrec, să-și spue fiecare cuvântul; căci se știe zicătoarea: „Din discuție naște lumina“—și astfel să nu se mai interpreteze decât la fel, dispozițiunile luate de organele administrative vânătoarești.

Iată despre ce este vorba:

Printr'un ordin circular, onor. Minister. Domeniilor, Direcția Vânătoarei a comunicat inspectorilor de vânătoare regionali, care la rândul lor au făcut cunoscut tuturor Societăților de Vânătoare, următoarele dispozițiuni: In aceeași pădure nu se va face anual decât o singură dată vânătoare cu gonaci, avându-se grije a se menaja 1/3—1/4 din suprafața ei pentru refugiuul vântului.

In urma acestui ordin s'au ivit fel de fel de păreri, fel de fel de interpretări.

Așa de exemplu: iată cum s'a înțeles și cum s'a procedat la o societate de vânătoare din județul Dolj.

1. In pădurea Bucovăț-Leamna, arendată de la Stat cu un singur contract, care fiind despărțită în două părți, prin șoseaua ce leagă satul Bucovăț cu satul Leamna, a avut loc același fel de vânătoare în ziua de 27 Dec. 1925. Tot în aceeași zi și în același timp, pentru că vice-președintelui acestei Societăți nu-i conveneau unele persoane ce participau la vânătoare, acesta s'a răzlețit cu câți-va gonaci și a făcut vânătoare de unul singur, în jumătatea de est a pădurei, adică acolo unde se vâna în ziua de 22 Noembrie 1925.

Despre vre-o părticică de pădure lăsată ca loc de refugiu al

vântului, nici vorbă n'a fost, fapt contra căruia brigadierul silvic a protestat; însă intervenind comitetul societății, cu felul lor de a interpreta, vânătoarea a urmat contra vederilor brigadierului.

II. Aceeași societate de vânători, în pădurea Podari-Palilula, care de asemenea este arendată tot de la Stat și tot printr'un singur contract, și este și ea despărțită în două părți, fiind traversată de șoseaua ce leagă satul Podari cu Palilula, au făcut vânătoare cu gonaci în ziua de 29 Noembrie 1925, în jumătatea de vest a pădurei, pe care au numit-o Palilula; și în jumătatea de est pe care au numit-o Podarii, au făcut același lucru în ziua de 20 Decembrie 1925.

Din această pădure mai rămăsese nevățută o părticică numită Valea Cosacului, unde au făcut același fel de vânătoare, în ziua de 29 Decembrie 1925.

Din nenorocire, aci n'a fost nimeni care să protesteze contra faptului că nu s'a lăsat măcar o tufă pentru refugiuul vântului, deoarece însuși pădurarul Statului, fiind membru al acelei Societăți, participa și el în ziua aceea la vânătoare.

III. Aceeași societate de vânători, în pădurea zisă Lumașul (Coșoveni, o pădure mică, care nu cred să aibă mai mult de 150 Hectare), în ziua de 13 Decembrie 1925 a făcut vânătoare cu gonaci, nelăsând nici un colțisor nevățut, fapt contra căruia pădurarul Statului a protestat.

La aceste vânători bieții urechiați au căzut cu sutele, căci iarna fiind excepțional de grea și pământul acoperit cu un strat gros de zăpadă, vântul a fost tot la pădure.

Iată cum o interpretare greșită a unui ordin, a făcut ca aceste păduri să fie devastate și depopulate de vânat pentru 3—4 ani de acum înainte.

Cu stimă,

Petre Iordache

Str. I. C. Brătianu, Craiova

Onor. Direcție a Vânătoarei are cuvântul!

„DANUBIUL“

ȘANTIERELE ȚĂRII ROMÂNEȘTI PENTRU CONSTRUCȚIUNI NAVALE ȘI METALURGIE, S. A. BRĂILA

**CONSTRUCȚIUNI, REPARAȚIUNI ȘI MODIFICĂRI DE VASE
NAVALE DE ORICE CATEGORIE**

**CONSTRUCȚIUNI ȘI REPARAȚIUNI DE MAȘINI MARINE,
INDUSTRIALE, AGRICOLE, VAGOANE ȘI LOCOMOTIVE**

**REPARAȚIUNI DE AUTOMOBILE ȘI MOTOARE, LUCRĂRI
DE ORICE GEN LA MAȘINA DE FREZAT UNIVERSALĂ**

**TURNĂTORIE DE FONTĂ, BRONZ ȘI ALTE METALE, CON-
FECTIONAREA SPECIALĂ A CORPURILOR ȘI CAPETELOR**

„DIESEL“

DOC PLUTITOR, ȘALUPĂ CU POMPE DE SALVARE

Banca Generală a Țării Românești

CAPITAL LEI 60.000.000, REZERVE LEI 50.000.000

Sediul Central în București Str. Lipseani No. 10

Sucursale : Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Giurgiu,
Ploești, T.-Măgurele, Oradia-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate : „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și Economii,
Timișoara, „BANCA BASARABIEI“ Kișinău

FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE :

Președinte: d-l C. RĂMNICEANU-MANOLESCU

Vice-Președinți : { Princișele B. ȘTIRBEY
I. M. MITILINEU

Membrii :

VICTOR ANTONESCU, Principele
JEAN CALLIMACHI, Dr. I. COSTI-
NESCU, HENRI CATARGI, C. G.
DISSESCU, V. GOLDIȘ, Baronul Al.
HURMUZACHI, P. P. NĒGULESCU,
Inșiner C. OSICEANU.

Director General: M. A. GEORGESCU

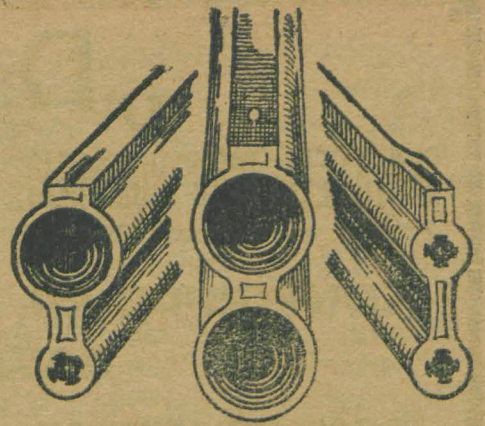

Gebrüder Merkel
Genève

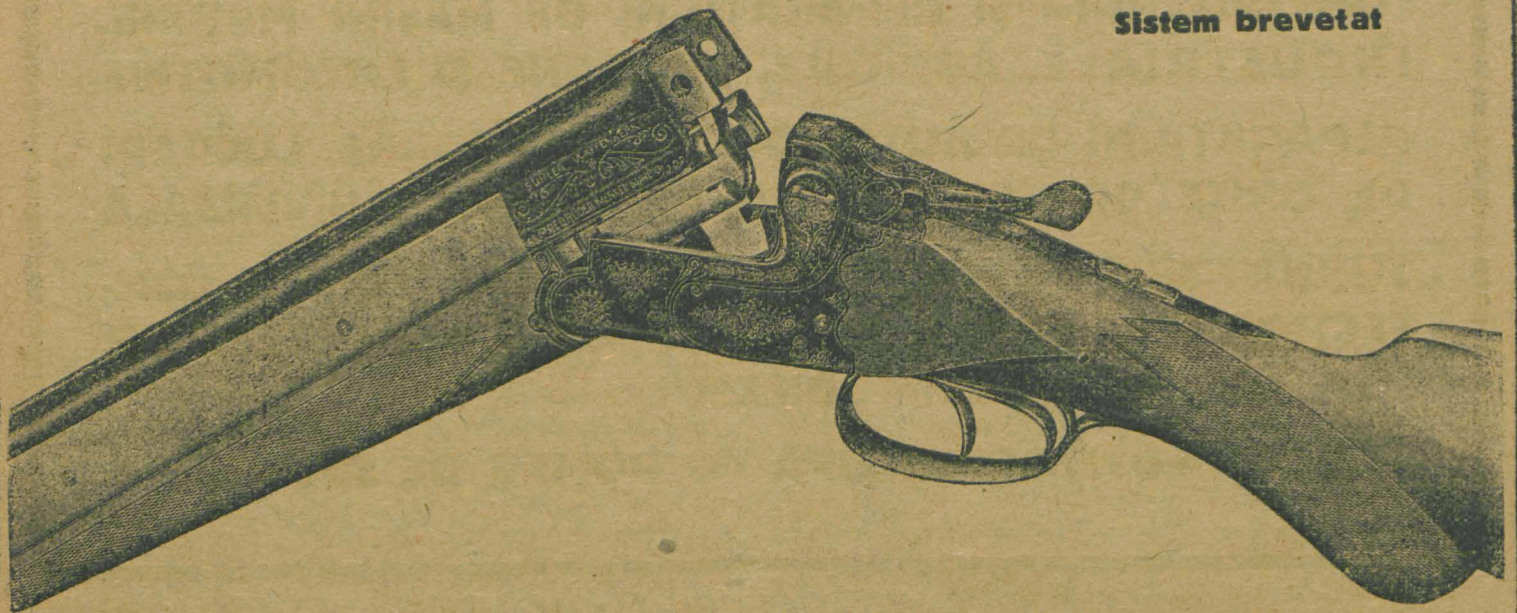
FONDATA IN 1898

MARCA FABRICEI

Sistem brevetat

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv.

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock :

- 1) Câmp de țochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percuțare infailibilă a capselor (sistem brevetat).
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică.
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor.
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele :

- Arme de alică cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alică suprapuse)
- Arme express cu două țevi, " " (2 țevi de glonț suprapuse)
- Arme mixte cu două țevi, " " (1 țeavă de alică și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alică sistem Bock, cu un rând de țevi express și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare care se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbel, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputele prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICĂ, care pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

Fabrica de arme FRĂȚII MERKEL, SUHL
(GERMANIA)

Reprezentată în România prin „UNIUNE”

Wilhelm Scherg & C-ie Braşov

Fabricile de postav, ţesături de mode şi tricotate
din Braşov

FONDAT IN 1823 ——— TELEFON No. 14, 706

Produse de prima calitate în:

Stofe de mode
pentru bărbaţi şi dame

Postavuri fine şi de comerţ

Fabrica:

STRADA FABRICEI No. 2

Postavuri de uniforme
:: Ofiţeri şi sporturi ::

:: Cuverturi şi pături ::

Magazia:

PIAŢA LIBERTĂŢEI

Anunţ,

Prenotări pentru căţei prepelicari germani cu
părul scurt, din familia „champion Tell Schellen-
turn“ ex. „champion Bessie Hubertus“ primeşte
Dr. Victor Graur, medic, Arad, Str. Eminescu 6.
Preţul unui căţel în etate de 2 luni Lei 3000.,
loco Arad. Tot acolo se mai găsesc căţei Fox-
terieri pur sânge, cu Lei 2000.

LOC REZERVAT

PENTRU

R E C L A M E

LOC REZERVAT

PENTRU

RECLAME

:: Banca Franco-Română ::
București, Strada Bursei No 5

TELEFON: 10/17, 46/8. — TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICA: FRANCOBANK

Capital social 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VARSAT
FOND DE REZERVA

50.000.000
12.200.000

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți, Constanța,
Găești, Giurgiu, Roșiorii de Vede, Slobozia, Slatina,
Timișoara, T.-Măgurele.

AGENȚII:

Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vida, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

SIGMUND PRAGER

Casa fondată în 1854

București, Calea Victoriei No. 11

Furnisorul
Curței Regale

Cel mai vechiu magazin din țară cu

Marca Depusă

Articole de vânatoare și sport

CATALOG SPECIAL GRATUIT LA CERERE

Specialități:

Confecțiuni de sport, Im permeabile Burberrys, Haine de Piele
Incălțăminte pentru toate sporturile

Blănării, Stofe englezești, Pălării

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânătoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contravenienților la legea de vânătoare, dări de seamă a societăților de vânătoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânătoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 lei

pentru societățile afiliate 400 „

ANUNȚURI COMERCIALE	1 pagină	5.000	Lei anual
	$\frac{1}{2}$ „	3.000	„ „
	$\frac{1}{4}$ „	1.750	„ „
	$\frac{1}{8}$ „	1.000	„ „

.....

ABONAMENTUL LA „REVISTA VÂNĂTORILOR” ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

.....

„Revista Vânătorilor” este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din toată țara, care au să-și spună ceva.

De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat, de vândut, de schimbat, sau de pus vre-o întrebare tehnică vânătorească, adresați-vă „Revistei Vânătorilor”. Numai aci puteți fi siguri că veți găsi pe aceia cărora vă adresați.

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

.....

UNIREA FACE PUTEREA

STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI”

Domnului .....

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHIU 40 LEI

Ramburs Lei .....

Reprezentând:

Cotizația și Abonamentul D-v. pe 1926

Lei 300.—

Restanțele din trecut:

Lei .....

Total Lei .....

pentru care vă mulțumim.

SECRETARIATUL